

MINH HUÊ

ĐA NGỮ 明慧

Pháp Luân Công, và tại sao đây là chủ đề đáng được quan tâm

Hiểu về đất nước Trung Quốc ngày nay

Nếu bạn hỏi một chuyên gia về Trung Quốc năm yếu tố quan trọng nhất có thể giúp chúng ta hiểu về đất nước Trung Quốc là gì, câu trả lời sẽ là tăng trưởng kinh tế, nạn tham nhũng tràn lan, chênh lệch giàu nghèo, đấu đá trong nội bộ Đảng, và còn rất nhiều nữa. Nhưng thông thường, phân tích của những chuyên

gia này còn thiếu một yếu tố. Một yếu tố mang tầm cỡ của 100 triệu con người. Một yếu tố có thể khiến chúng ta thay đổi về cơ bản cách suy nghĩ về đất nước Trung Quốc, và quan trọng hơn là thay đổi cách mà chúng ta tiếp cận đối với đất nước này. Yếu tố đó chính là Pháp Luân Công.

Tiếp theo trang 2

Những nội dung khác

- 4 Hợp tác kinh doanh**
Ở Trung Quốc, hãy xem đối tác của bạn là ai trước khi bắt tay hợp tác với họ
- 6 Tìm lại sức khỏe của mình**
Hàng triệu người đang tìm ra con đường đến với một cuộc sống khỏe mạnh
- 8 Nhận ra sự thật**
Những thông tin sai lệch đã được dùng để khơi dậy lòng thù hận như thế nào
- 10 Văn hóa hồi sinh**
Pháp Luân Công mang văn hóa truyền thống đến với cuộc sống hiện đại

Hiểu về đất nước Trung Quốc ngày nay

Tại sao Pháp Luân Công là mảnh ghép còn thiếu của bức tranh tổng thể

Tiếp theo trang 1

Ở bên ngoài Trung Quốc không có mấy người biết về nó. Những người biết thì có cảm giác mơ hồ rằng đó là việc đã qua. Nhưng nếu thực sự hiểu được vấn đề này, bạn sẽ có thể lý giải được một trong những nghịch lý khó có thể văn hỏi của Trung Quốc ngày nay.

• Tại sao Trung Quốc vẫn sản xuất ra nhiều sản phẩm nhiễm độc đến vậy bất chấp những chiến dịch liên tục chống tham nhũng?

• Tại sao Đảng Cộng sản đầu tư hàng tỷ nhân dân tệ cho việc kiểm duyệt internet, máy camera theo dõi, và trại lao động, trong khi trường học và bệnh viện đang thiếu nguồn lực cần thiết một cách vô vọng?

• Tại sao các nhà lãnh đạo Trung Quốc lại dè dặt không muốn buông lỏng kiểm soát đối với hệ thống tư pháp và truyền thông đến vậy, ngay cả khi phải trả giá bằng sự mất tin nhiệm trong mắt công chúng?

KHÔNG CHỈ LÀ LATTÉS VÀ IPHONE: Để thực sự hiểu được Trung Quốc ngày hôm nay, cần phải nhìn rộng hơn cửa hàng Starbucks và Apple để thấy một chiến dịch tàn bạo đã đảo lộn cả đúng sai.

BẠN CÓ BIẾT?

- Đến năm 1999, có 100 triệu người dân ở Trung Quốc tập Pháp Luân Công, giúp xã hội dần dần ổn định
- Cuộc bức hại chống lại họ được phát động năm đó đã đảo ngược xu thế này, thúc đẩy tham nhũng, tra tấn, và một loạt những vấn đề nan giải mà đến tận khi chiến dịch này kết thúc cũng sẽ không thể tháo gỡ.
- Câu chuyện về Pháp Luân Công cho chúng ta một cái nhìn có tính phản biện về các sự kiện ở Trung Quốc, trong đó có cả cuộc đấu đá nội bộ gần đây giữa các nhà lãnh đạo Đảng.

Nếu quay trở lại năm 1992, chúng ta sẽ có thể tìm được mảnh thiếu của bức tranh: Đúng 20 năm trước, ở một ngôi trường đơn sơ vùng Đông Bắc Trung Quốc, ông Lý Hồng Chí, bắt đầu truyền những bài giảng đầu tiên về Pháp Luân Công ra công chúng.

Động lực để trở nên tốt đẹp

Pháp Luân Công khác với các môn khí công khác. Bên cạnh các bài tập chậm rãi gia trì năng lượng, nó còn bao hàm một thứ khác – các bài giảng dẫn dắt người học trên con đường tự đề cao đạo đức và khám phá chính mình trong cuộc sống hàng ngày.

Cốt lõi của những bài giảng này là ba nguyên lý Chân, Thiện, Nhân (Zhen 真 Shan 善 Ren 忍) và mong muốn dựa vào đó tu chỉnh suy nghĩ và hành động của bản thân. Môn tập đã được phổ truyền nhanh chóng, vì người dân nhận thấy rằng cuộc sống của những người xung quanh họ đang thay đổi.

Những cụ bà ốm yếu trở thành hình mẫu về sức khỏe. Cặp vợ chồng gần ly hôn được hàn gắn. Trong vòng bảy năm, ước tính khoảng 100 triệu người đã theo tập Pháp Luân Công. Ảnh hưởng của nó vượt ra ngoài ranh giới gia đình. Công an học Pháp Luân Công không còn nhận hối lộ, và công nhân ngừng lấy trộm đồ từ nhà máy của họ. Mặc dù đất nước vẫn nằm trong sự cai quản của Đảng Cộng sản, một lực lượng quần chúng đông đảo có tính quyết định bắt đầu thực sự bình ổn xã hội Trung Quốc.

Quyết định định mệnh

Quý đạo này đột ngột xoay chuyển vào tháng 07 năm 1999, khi mà Tổng Bí thư Đảng Cộng sản Trung Quốc (ĐCSTQ) lúc bấy giờ là Giang Trạch Dân phát động chiến dịch nhằm nhổ tận gốc Pháp Luân Công ra khỏi Trung Quốc.

Hãy thử tưởng tượng nỗ lực để xóa sổ một môn tập mà cứ 12 người dân lại có một người theo tập.

Giang Trạch Dân đổ kỵ và lo sợ việc một lực lượng không thuộc kiểm soát của Đảng có thể trở thành động lực cho hàng chục triệu người, ngay cả khi nó đem lại lợi ích cho xã hội. Các chuyên gia lúc đó nói rằng động thái này là quyết định cá nhân của Giang Trạch Dân, hay thậm chí là nỗi ám ảnh của ông ta.

Để truy quét Pháp Luân Công, Giang Trạch Dân đã phát động một cuộc công kích nhắm vào tâm điểm của xã hội chủ lưu. Một môn tập mà cứ 12 người dân lại có 01 người theo tập, hãy thử tưởng tượng nỗ lực để tiêu diệt nó đòi hỏi những gì.

Giang Trạch Dân cần một chiến dịch thông tin đại chúng để bôi nhọ Pháp Luân Công. Các trại lao động và trại tạm giam để giam giữ một lượng lớn tù nhân. Một lực lượng cảnh sát đặc nhiệm ngoài vòng pháp luật để thực thi kế hoạch. Một hệ thống kiểm duyệt internet để ngăn mọi người biết sự thật về những gì đang diễn ra.

Đàn áp cái tốt, trọng thưởng cái ác

Bên cạnh chi phí nhân lực và tài chính cho chiến dịch bức hại, nó còn làm xói mòn nền tảng đạo đức của

xã hội Trung Quốc. Khi mà Chân, Thiện, Nhân bị cấm đoán, việc duy hộ những giá trị này trở nên khó khăn và nguy hiểm – các học viên Pháp Luân Công và cả những người bình thường sống trong môi trường khắc nghiệt đầy giả dối, tra tấn và sự phân biệt.

Quan chức nào tích cực tham gia vào việc tra tấn và giết hại người tập Pháp Luân Công được thăng quan tiến chức. Người thân trong gia đình bị ép phải quay lưng lại với nhau. Người dân được thưởng tiền nếu tố cáo hàng xóm láng giềng của mình.

Trong khi đó, những ai cự tuyệt không hợp tác hay đứng lên chống lại chiến dịch thì bị đuổi việc, bị bắt cóc, tổng giam và có khi còn bị giết hại. Ngay đến cả luật sư và các quan chức chính quyền trung thực cũng không ngoại lệ.

Hàng trăm nghìn con người chăm chỉ, chân chính thuộc mọi ngành nghề và lứa tuổi bị tống vào trại lao động để 'cải tạo'. Đó là một sự chảy máu chất xám và khủng hoảng đạo đức diễn ra ngay trong nước với tỷ lệ đáng sợ.

Vẫn đứng vững

Bất chấp tất cả những nỗ lực của Giang Trạch Dân, Pháp Luân Công không hề biến mất. Tư tưởng mà nó tuyên dương và lợi ích nó đem lại có sức thuyết phục quá lớn để có thể bị tiêu diệt – cho dù dưới sự tàn bạo không nương tay của một bộ máy chuyên quyền độc đoán.

Học viên Pháp Luân Công vẫn kiên định giữ vững niềm tin, rất nhiều người đã quay trở lại tu luyện sau khi được trả tự do.

Các học viên Trung Quốc đã đáp lại bằng một phong trào bất bạo động, đầy sáng tạo, và trên một diện rộng để giúp người dân Trung Quốc nhìn thấu sự giả dối và tàn bạo của

Đảng đối với Pháp Luân Công, và hơn thế nữa.

Họ đã sản xuất tờ rơi tại nhà, làm đĩa DVD, treo băng rôn, phát triển các công cụ để vượt qua kiểm duyệt internet. (Xem: "Lòng can đảm phi thường," trang 15)

Hôm nay, sau hơn một thập kỷ bị trấn áp, khoảng 20 đến 40 triệu học viên Pháp Luân Công vẫn tích cực truyền rộng thông tin ở Trung Quốc hay gửi tin ra nước ngoài. Còn chi phí đầu tư cho camera giám sát và thiết bị theo dõi tăng vọt ở Trung Quốc vì Đảng tận lực gấp đôi để bắt giữ họ.

Trong khi đó, các tiêu chuẩn thăng quan tiến chức bị bóp méo gây ra tình trạng hỗn loạn và tham nhũng trong toàn xã hội, từ ngành thực phẩm đến y tế.

Vào lúc mà người dân Trung Quốc đang hàng ngày phản kháng để có tự do và được đáp ứng yêu cầu, lãnh đạo Đảng không dám buông lỏng sự kìm kẹp. Nếu làm vậy, họ lo sợ rằng sẽ dẫn đến việc tội ác chống lại Pháp Luân Công bị vạch trần và vũ khí tốt nhất của họ - bỏ tù, tuyên truyền, và kiểm duyệt - sẽ trở nên vô dụng.

Đối với những người ở bên ngoài Trung Quốc, những tình thế này khiến cho họ đứng trước một nghịch lý. Chúng ta thỏa hiệp với Đảng cộng sản đương quyền để bảo vệ lợi ích ngắn hạn và sự ổn định bề mặt chăng? Hay, chúng ta phản đối thủ đoạn bấu víu của ĐCSTQ và làm tất cả những gì có thể để bảo vệ một lực lượng có thể đem lại một viễn cảnh hy vọng lâu dài, ổn định và phồn vinh cho Trung Quốc?

Vào thời khắc trọng yếu này của lịch sử, tương lai của Trung Quốc dường như khó đoán định. Nhưng có một điều chắc chắn là: đứng lên ủng hộ Chân, Thiện, Nhân không phải là sai đường.

THÔNG ĐIỆP BẤT NGỜ: Người dân thành phố Giai Mộc Tư ở Đông Bắc Trung Quốc thức dậy vào tháng 07 năm 2011 và thấy một băng rôn nhắc nhở họ rằng "Chân Thiện Nhân hảo. Pháp Luân Đại Pháp hảo."

Trung Quốc hôm nay

Câu chuyện đằng sau tiêu đề Bàn tay Bạc Hy Lai vấy máu

Ngày 06 tháng 02 năm 2012, Vương Lập Quân, Giám đốc Công an Trùng Khánh chạy vào Lãnh sự quán Mỹ ở Tây Nam Trung Quốc xin tị nạn chính trị, mở ra một trong những vụ bê bối lớn nhất trong chính trường Trung Quốc hàng thập kỷ qua.

24 giờ sau, Vương Lập Quân rời khỏi khu nhà của Lãnh sự quán, rơi vào tay công an Bắc Kinh, và ngay lập tức được đưa đến một nơi không được tiết lộ.

Hệ quả của vụ việc này là Bạc Hy Lai, Bí thư Đảng ủy Trùng Khánh bị cách chức, và quan trọng hơn, bị khai trừ khỏi Bộ Chính trị. Hy vọng đặc cử vào Ủy ban thường trực quyền lực nhất cai trị Trung Quốc nhanh chóng tan thành mây khói.

Khi vụ bê bối mở ra, nổi lên lời buộc tội rằng ông Bạc cùng vợ có liên quan đến việc sát hại một doanh nhân người Anh vào năm ngoái. Đó dường như là nỗi ố nhục bị giấu kín của Bạc Hy Lai.

Nhưng đào sâu hơn vào câu chuyện Pháp Luân Công, có thể thấy rằng đó chỉ là một trong nhiều bí mật.

Lịch sử về Vương Lập Quân và Bạc Hy Lai đã bắt đầu từ lâu trước khi họ nhận chức ở Trùng Khánh. Vào đầu những năm 2000, cả hai đều ở tỉnh Liêu Ninh – ông Bạc là Thị trưởng và Phó Bí thư Đảng ủy, còn ông Vương

là Giám đốc Công an và Bí thư Đảng ủy Cẩm Châu. Ở đó, cả hai đã tích cực thúc đẩy chiến dịch chống lại Pháp Luân Công với tư cách là đồng minh của phe Giang Trạch Dân.

Dưới sự giám sát của ông Bạc, Liêu Ninh nổi lên là một trong những tỉnh sát hại học viên Pháp Luân Công nhiều nhất và là nơi có trại lao động cưỡng bức Mã Tam Gia khét tiếng – mà nạn nhân của nó coi đó là “hang quỷ”. Sự đồng lõa của Bạc Hy Lai đã dẫn đến việc các nạn nhân bị tra tấn trước đây gửi đơn kiện ông ta ở

một số nước trên thế giới. Tháng 11 năm 2009, ông ta là một trong năm quan chức Trung Quốc bị một tòa án Tây Ban Nha truy tố về những tội trạng đó.

Trong khi đó, Vương Lập Quân đã tham gia vào ngành ghép tạng, và có dính líu đến việc khủng khiếp là mổ cướp tạng tù nhân lương tâm Pháp Luân Công vẫn còn sống và bán với giá cao cho những bệnh

nhân giàu có. (xem trang 9)

Gần đây hơn tại Trùng Khánh, ít nhất 300 học viên Pháp Luân Công đã bị giam giữ và bị tống vào Trung tâm tẩy não đặc biệt trong một chiến dịch “mạnh tay” do Bạc Hy Lai và Vương Lập Quân chỉ đạo. Tất cả những chi tiết này là trọng yếu để hiểu về vụ bê bối gần đây và cuộc đấu đá trong đảng. Tuy nhiên, các kênh truyền thông chính đường như hoàn toàn không đưa những chi tiết này. Nói đến Pháp Luân Công, các kênh truyền thông đường như giả bộ không thấy. Hãy xem xét các điểm sau:

Bạc Hy Lai, nguyên Thị trưởng tỉnh Liêu Ninh

• **Thứ nhất**, xét đến bàn tay đã vấy máu của ông Bạc, thì rõ ràng sự dính líu của ông ta đến tội giết người dường như không có gì là khó hiểu.

• **Thứ hai**, theo một công điện ngoại giao của Mỹ bị rò rỉ năm 2007, Bạc Hy Lai về cơ bản đã bị giáng từ chức Bộ trưởng Bộ Thương mại xuống vai trò lãnh đạo Trùng Khánh một phần vì ông ta khiến chính quyền Trung ương bị bê mặt vì những vụ kiện ông ta về tội tra tấn.

• **Thứ ba**, một vài báo cáo nói rằng trong số thông tin bê bối về ông Bạc, mà Vương Lập Quân cung cấp cho quan chức Lãnh sự quán Mỹ có những chi tiết cáo buộc liên quan đến chiến dịch chống lại Pháp Luân Công.

• **Cuối cùng**, tháng ba vừa qua, việc kiểm duyệt internet đột nhiên nơi lòng với từ khóa tìm kiếm như “Vương Lập Quân mổ cướp tạng” có thể là một dấu hiệu cho thấy các thành viên trong phe cầm quyền của ông Hồ Cẩm Đào và ông Ôn Gia Bảo (được biết là kém kiên quyết hơn đối với Pháp Luân Công) muốn làm mất thể diện của đối thủ như Bạc Hy Lai và bất đồng với cách xử lý Pháp Luân Công của phe này.

Pháp Luân Công có yêu cầu gì?

Từ khi ĐCSTQ khởi xướng cuộc bức hại, các học viên Pháp Luân Công đã luôn thúc giục cần tiến hành ba bước sau để chấm dứt bức hại. Với tình thế thay đổi, các quan chức Trung Quốc có khả năng sẽ cố gắng thỏa hiệp để trốn tránh trách nhiệm. Nhưng, để thực thi công lý với những nạn nhân và đảm bảo rằng tội ác ghê sợ này sẽ không lặp lại, thế giới cần kiên quyết những yêu cầu sau với ĐCSTQ:

Thả toàn bộ các tù nhân lương tâm Pháp Luân Công
Vào thời điểm này, hàng trăm ngàn học viên Pháp Luân Công vẫn còn bị giam giữ trái phép trong các trại giam, trại lao động và nhà tù, khiến họ trở thành nhóm tù nhân lương tâm đồng nhất ở Trung Quốc. Bước đầu tiên để chấm dứt cuộc bức hại là thả tất cả các học viên đó.

Bồi thường cho tất cả các nạn nhân của cuộc bức hại
Cần phải thu xếp bồi thường cho tất cả các nạn nhân của cuộc bức hại, dù họ bị tra tấn, bị lạm dụng tình dục, bị tịch thu tài sản, hay bị đuổi học.

Đem những tội phạm chủ chốt ra công lý
Bốn người được nêu dưới đây đã đứng ở tuyến đầu của chiến dịch ngay từ thời gian đầu. Từng người một phải bị xét xử và trừng phạt vì những tội ác họ đã phạm phải, cùng với những đồng phạm thân cận, những người đã tích cực tham gia việc tra tấn và sát hại. Cả bốn người này đã bị kiện ở ngoài Trung Quốc bởi các nạn nhân, và năm 2009, hai người trong số họ đã bị truy tố về tội tra tấn và diệt chủng bởi một thẩm phán Tây Ban Nha.

Cô Cao Dung Dung, 37 tuổi, khuôn mặt đã bị biến dạng và bị giết chết

Tháng 07 năm 2003, khi Bạc Hy Lai còn làm Thị trưởng tỉnh Liêu Ninh, cô Cao, một kế toán viên, đã bị tống vào trại lao động cưỡng bức Mã Tam Gia khét tiếng vì tập Pháp Luân Công. Trong trại, lính canh đã tra tấn cô bằng dùi cui điện, đốt và làm biến dạng khuôn mặt vốn luôn tươi cười của cô. Sau nhiều năm bị bức hại, ngày 06 tháng 03 năm 2005, cô Cao đã bị tra tấn đến chết khi cô 37 tuổi.

Thủ phạm là ai

Giang Trạch Dân

Nguyên Tổng Bí thư Đảng và là nhân vật chủ chốt đứng sau cuộc bức hại. Ông ta đã khởi xướng và ép các quan chức ở mọi cấp tham gia vào việc nhổ tận gốc Pháp Luân Công.

Chu Vĩnh Khang

Bộ trưởng Bộ Công an và là Ủy viên thường trực Bộ Chính trị. Đích thân ông ta đã đi khắp Trung Quốc thúc giục các quan chức địa phương gia tăng đàn áp Pháp Luân Công.

Lưu Kinh

Lãnh đạo phòng 610 khét tiếng từ năm 2001 đến năm 2009, một lực lượng cảnh sát chìm dưới quyền của Đảng có chi nhánh tại tất cả các thành phố để giám sát cuộc bức hại ở địa phương.

La Cán

Cánh tay phải của Giang Trạch Dân, giữ chức vụ của Chu Vĩnh Khang từ năm 2003 đến năm 2007. Ông ta đã tích cực thực thi việc đàn áp vào thời kỳ đầu.

Những điều bạn nên biết khi kinh doanh tại Trung Quốc (Nhưng chưa bao giờ được tiết lộ)

Trong kinh doanh, kiến thức có thể cũng quan trọng như tài chính trong việc quyết định sự thành công, hoặc có khi còn quan trọng hơn. Biết đối thủ của mình. Biết thị trường của mình. Quan trọng nhất là - biết những rủi ro trong khi làm kinh doanh.

Khi nói đến kinh doanh tại Trung Quốc, có một điều quan trọng mà hầu hết mọi người không để ý, nhưng lại có tác động lâu dài đối với hoạt động của họ tại Trung Quốc: đó là Pháp Luân Công.

Đúng như vậy, Pháp Luân Công. Môn tu luyện tinh thần này là mục tiêu của một chiến dịch bức hại quy mô toàn quốc bắt đầu từ năm 1999. Bất chấp những nỗ lực trắng trợn chà đạp các học viên của Đảng Cộng sản, Pháp Luân Công ngày nay là một trong những yếu tố có ảnh hưởng mạnh nhất đối với xã hội, chính trị, và nói rộng ra, đối với kinh doanh của người Trung Quốc.

Nếu bỏ qua điều này và không cẩn thận, bạn và công việc kinh doanh của bạn có thể nhanh chóng gặp rắc rối.

Chúng tôi xin đưa ra một vài lời khuyên quan trọng cần để tâm khi kinh doanh ở Trung Quốc.

Biết bạn đang tiếp xúc với ai

Hầu hết các ngành công nghiệp lớn ở Trung Quốc hoặc là bị thao túng bởi những quan chức cao cấp của ĐCSTQ hoặc là chịu ảnh hưởng nặng nề của họ. Điều này không có gì là bí mật, và một kế hoạch kinh doanh thành công thông thường phải có một chiến lược rõ ràng trong việc lèo lái những ảnh hưởng của các quan chức đó. Nhưng họ là ai vậy?

Khi quan chức đứng đầu ĐCSTQ, Giang Trạch Dân, ra lệnh đàn áp Pháp Luân Công vào năm 1999, nó không những đánh dấu việc bắt đầu đàn áp đối với các học viên mà nó còn gây ra sự thanh trừng trong hàng ngũ Đảng.

Những người tuân theo mệnh lệnh hoặc tích cực thúc đẩy chiến dịch đẫm máu này được thăng chức. Những người từ chối hoặc đứng lên bảo vệ những người mà họ biết là không làm gì sai thì bị trừng phạt hoặc giáng chức.

Ngày nay, sau hơn một thập kỷ áp

Bạn có biết?

Nhiều quan chức Trung Quốc liên quan đến kinh doanh quốc tế đã nhúng tay vào việc tra tấn và giết hại.

Hàng triệu người tiêu dùng tiềm năng của Trung Quốc phản đối cuộc đàn áp Pháp Luân Công

Cuộc bức hại ở Trung Quốc đang dẫn ảnh hưởng đến các sản phẩm mà chúng ta mua.

KHÔNG CHỈ LÀ KINH DOANH THÔNG THƯỜNG: Thường có mặt tối trong việc làm ăn ở Trung Quốc. Tối nhất bạn nên chuẩn bị tinh thần vì nguyên tắc của bạn có thể bị xâm phạm.

dụng cơ chế khuyến khích lệch lạc này, phần lớn các quan chức cán bộ cấp thành phố, cấp tỉnh và cấp quốc gia đều nhúng tay vào việc đàn áp Pháp Luân Công. Và đối với một số người, đã đến mức báo động.

Những quan chức này khơi gợi hận thù đối với người dân địa phương, tổng những người dân vô tội vào các trại lao động cưỡng bức, và trong một số trường hợp, thường tiền cho việc tra tấn. Nói tóm lại, họ đã đồng lõa trong tội ác chống lại nhân loại. Những người có tên trên trang 5 (xem "Bắt tay") chỉ là một vài ví dụ.

Trong khi giao dịch kinh doanh ở Trung Quốc, bạn sẽ không tránh khỏi việc tiếp xúc với các đảng viên cấp cao của ĐCSTQ. Trước khi bắt tay họ, bạn nên xem xét những bàn tay đó đã làm gì và đã gây ra bao nhiêu đau khổ.

Biết thị trường của mình

Nếu có một điều mà hầu như bất cứ ai làm kinh doanh tại Trung Quốc đều đồng ý không thể bỏ qua, đó là tiềm năng thị trường của một quốc gia có 1,3 tỷ người tiêu thụ trong tương lai. Nhưng những người dân Trung Quốc này thực sự là ai? Họ coi trọng cái gì, và làm thế nào để giữ được lòng tin lâu dài của họ?

Với sự kiểm soát chặt chẽ các phương tiện truyền thông và việc các đảng viên nắm quyền tại từng cấp xã hội, đường lối của Đảng đối với Pháp Luân Công dường như đang thống trị, trong khi Pháp Luân Công có vẻ như bị đẩy ra ngoài lề. Nhưng ở dưới bề mặt lại là một thực tế khác.

Không giống như ĐCSTQ được truyền vào từ phương Tây và ép buộc người dân Trung Quốc phải đi theo, Pháp Luân Công xuất sinh

ngay tại Trung Quốc. Nó là tinh hoa của Trung Quốc – một phương pháp tự đề cao cổ xưa có nguồn gốc từ 5.000 năm truyền thống văn hóa và tinh thần của Trung Quốc.

Do đó, trong khi sự sợ hãi bị trừng phạt hoặc việc bị lừa dối bởi những tuyên truyền lừa bịp của ĐCSTQ ban đầu đã đẩy nhiều người tới chỗ ủng hộ chiến dịch của Đảng chống lại Pháp Luân Công, thì những nỗ lực của các học viên Pháp Luân Công để cải biến dân chúng Trung Quốc đang đạt được hiệu quả.

Hàng triệu hàng triệu người lần lượt tìm lại được niềm say mê đối với văn hóa truyền thống Trung Quốc, và vị trí của Pháp Luân Công ở trong đó. Càng ngày càng có nhiều người dân thường đứng lên bảo vệ Pháp Luân Công.

Những luật sư mà mấy năm trước đây không dám nhận bào chữa cho học viên Pháp Luân Công hiện nay lại đang bất chấp mệnh lệnh của Đảng, tích cực tranh tụng chống lại cuộc đàn áp ở các phiên tòa công khai. Dân làng những năm trước đây xa lánh các học viên Pháp Luân Công vì sợ bị trừng phạt liên đới nay lại ký đơn khiếu nại yêu cầu trả tự do cho những người hàng xóm tu luyện Pháp Luân Công đang bị cầm tù một cách bất hợp pháp.

Trong khi đó, mặc dù trải qua nhiều năm bị bức hại, các học viên Pháp Luân Công - trong đó nhiều người có học vấn cao - vẫn là hàng chục triệu khách hàng tiềm năng.

Đối với bất cứ ai đang tìm cách xây dựng và duy trì lâu dài thị phần ở một quốc gia đông dân nhất thế giới, thì không thể bỏ qua những gì ẩn ủ trong tâm của người dân. Lập trường của một công ty, hoặc bất kỳ một tổ chức nào, đứng về phía Đảng Cộng sản cầm quyền, hay

đứng về phía dân chúng và cốt lõi tinh thần của Trung Quốc, có tầm quan trọng sống còn.

Khi mà quyền lực của ĐCSTQ suy yếu, 1,3 tỷ người của đất nước này, hay thậm chí các thế hệ tương lai sẽ không nhanh chóng quên đi điều này.

Biết điểm chủ yếu của mình

Một trong những khía cạnh phức tạp nhất của kinh doanh quốc tế là thông thạo tập quán quản lý và lãnh đạo của quốc gia nơi bạn đang hoạt động. Ở Trung Quốc, điều này có nghĩa là biết các tiếp cận một cách có hiệu quả với ĐCSTQ (vì tất cả những chức vụ trọng yếu trong chính phủ đều nằm trong tay các đảng viên).

Tiếp cận như thế nào? Doanh nghiệp của bạn sẽ bị đòi hỏi những gì? Bạn sẵn sàng đáp ứng những đòi hỏi đó đến mức độ nào, và với chi phí bao nhiêu?

Một lần nữa, Pháp Luân Công nổi lên như là một yếu tố chính. Đó là một vấn đề chính mà các quan chức Trung Quốc thường dùng để thử thách các công ty nước ngoài để xem họ có sẵn sàng bỏ qua một bên trách nhiệm đạo đức và pháp lý để lấy lòng chế độ và kiếm lời hay không. Vì vậy, bạn cần phải coi chừng. Có rất nhiều ví dụ về các công ty nước ngoài tại Trung Quốc bị ép phải hỗ trợ chính quyền trong cuộc đàn áp (xem đoạn "Rủi ro trong kinh doanh").

Điểm mấu chốt là khi làm kinh doanh tại Trung Quốc, đặc biệt là với quy mô lớn, bạn phải biết rằng bạn đang hoạt động trong một hệ thống giống như của "mafia." Trong thế giới tham nhũng và bạo lực này, có những quy tắc mà bạn sẽ phải tuân theo. Và có những việc mà bạn sẽ bị yêu cầu thực hiện, một số trong những việc

Rủi ro trong kinh doanh

Các công ty nước ngoài tại Trung Quốc thường xuyên chịu sức ép phải trợ giúp chế độ đàn áp Pháp Luân Công. Từ chối thì có thể sẽ gặp rủi ro, nhưng tuân theo thì cũng có những hậu quả của nó.

Yahoo! và chính sách kiểm duyệt

Tại Trung Quốc, những công cụ tìm kiếm như Yahoo! chỉ có thể hiển thị những kết quả mà chính quyền đã cho phép về "Pháp Luân Công". Dù hữu ý hay vô ý, sự kiểm duyệt của chính quyền tạo ra một không khí thờ ơ và thù địch, trong đó những người vô tội bị tùy tiện bắt cóc, bức hại, tra tấn và có khi bị giết hại đơn thuần chỉ vì lựa chọn đi theo con đường tâm linh.

Một trong những nguyên nhân khiến Google rút công cụ tìm kiếm ra khỏi Trung Quốc vào năm 2010 là vì Google muốn cắt đứt sự đồng lõa đó.

Mary Kay và sự phân biệt đối xử

Năm 2003, Mary Kay - một trong những hãng phân phối mỹ phẩm lớn nhất thế giới - đã rơi vào hoàn cảnh khó xử khi có tin tức rằng tất cả các nhân viên bán hàng của họ trước khi được tuyển làm việc tại Trung Quốc phải ký giấy cam kết là họ không tập Pháp Luân Công.

Phát hiện này đã dấy lên sự chỉ trích mạnh mẽ của các Nghị sĩ Quốc hội. Mary Kay đã phải rút lại yêu cầu trong hồ thện và trong một thời gian dài phải nỗ lực quan hệ với công chúng để lấy lại uy tín của mình.

Cisco và hệ thống theo dõi

Tháng 05 năm 2011, Cisco vướng vào một vụ kiện tập thể ở thành phố San Francisco với cáo buộc là đã giới thiệu, thiết kế, và xây dựng công nghệ giúp cho các nhà chức trách Trung Quốc nhận diện và theo dõi các học viên Pháp Luân Công.

Trong số các bằng chứng được đưa ra trong đơn khiếu nại là bài thuyết trình PowerPoint của Cisco đưa ra những giải pháp để giúp các cơ quan chức năng bắt các học viên Pháp Luân Công.

Tên của những bị cáo trong đơn kiện bao gồm nhiều thành viên điều hành của hãng Cisco, trong đó có John Chambers, Tổng Giám đốc Điều hành. Nếu bên nguyên thắng kiện, Cisco sẽ phải chịu trách nhiệm bồi thường hàng triệu đô la cho thiệt hại và vị thế của nó trong mắt công chúng sẽ bị tổn hại một cách không thể phục hồi.

đó là bất hợp pháp, không có đạo đức, hoặc có thể gây ra hậu quả chết người.

Bạn có thể từ chối áp lực đó, nhưng trong một thời gian ngắn, bạn có thể bị mất một hoặc hai hợp đồng. Tuy nhiên, nếu thực hiện theo, trong tương lai bạn còn mất nhiều hơn nữa.

Để tồn tại được trong thế giới này, bạn cần phải biết đạo đức cũng quan trọng như tài chính. Bạn định như thế nào để không phải làm điều khiến cho bạn hối tiếc trong tương lai?

Ở Trung Quốc, bạn cần phải biết công việc và thị trường của mình, nhưng điều quan trọng nhất là bạn cần phải biết lập trường của bạn về Pháp Luân Công.

Những nạn nhân của trại lao động cưỡng bức Trung Quốc

Bà Trương Liên Anh, một người có bằng CPA (chứng chỉ kiểm toán tại Mỹ), ba lần bị bắt vào trại lao động chỉ vì tập Pháp Luân Công. Năm 2008, trong chiến dịch đàn áp trước Thế vận hội, cảnh sát xông vào nhà của bà ở Bắc Kinh, họ chụp một cái túi vào đầu của bà rồi kéo đi. Bà bị đưa đến trại lao động Mã Tam Gia, bị lột quần áo, và bị tra tấn. Năm 2011, bà đã trốn thoát sang Hoa Kỳ.

Ông Trần Cương, một nhạc sĩ, bị bắt giữ tại Đoàn Hà - một trại cưỡng bức lao động khét tiếng ở Bắc Kinh - trong một năm rưỡi, ở đó ông đã bị tra tấn đến mức gần tàn tật. Sau một cuộc vận động quốc tế, ông được giải thoát và hiện đang sống tại Hoa Kỳ.

Là một người tốt nghiệp trường Đại học Thanh Hoa danh tiếng của Trung Quốc, ông Hoàng Khuê bị bắt vào trại tạm giam trong hai năm và trại lao động cưỡng bức trong ba năm và phải làm đèn cây thông cho lễ Giáng Sinh và đồ trang trí để xuất khẩu. Trong trại lao động ông Hoàng phải làm việc 16 giờ một ngày bị đánh đập, tra tấn, và không cho ngủ.

Đũa của bạn từ đâu đến?

Đũa gỗ là thứ không thể thiếu khi mua đồ ăn Trung Quốc mang về tại các thành phố trên toàn thế giới. Đáng tiếc là nó thường xuất hiện trong các lời khai của những học viên Pháp Luân Công trốn khỏi Trung Quốc sau khi bị cầm tù tại một trong những trại lao động trong nước. Nhớ lại lúc gói đũa khi bị giam cầm trong trại lao động ở Bắc Kinh vì tập luyện Pháp Luân Công, ông Trần Cương (hình đăng ở trên) nói: “Chỉ tiêu là khoảng 7.000, đôi khi 10.000. Nếu anh không hoàn thành thì không được phép ngủ.” “Đó là một môi trường bẩn thỉu. Chúng tôi phải trải qua nhiều tháng mới được tắm một lần.”

Ngày nay, các học viên Pháp Luân Công vẫn chiếm một tỷ lệ rất lớn trong số những người bị giam giữ trong hệ thống các trại lao động cưỡng bức ở Trung Quốc. Giống như ông Trần, họ thường bị bắt cóc từ nhà rồi đưa đến đồn cảnh sát, và từ đó họ bị đưa đi giam giữ tại một trại cải tạo lao động có thể tới ba năm. Một khi vào trại họ sẽ bị tra tấn, sốc bằng dùi cui điện, cấm ngủ, và thường xuyên bị bắt làm việc hơn 12 giờ một ngày để sản xuất các sản phẩm, một số được dành cho xuất khẩu. Người thì dán đế giày. Người khác may quần áo. Người thì đóng gói đũa dùng một lần trong điều kiện mất vệ sinh. Vì vậy, lần tới có thể bạn nên chọn đĩa thay cho đũa khi mua đồ ăn về.

Bạn nghĩ bạn không bị ảnh hưởng bởi cuộc bức hại ở Trung Quốc? Hãy nghĩ lại

Ngồi ở hiền sau nhà tại Albuquerque, nép mình trong ánh sáng dịu của miền Tây Nam Hoa Kỳ, tôi hững hờ đặt tờ báo xuống và nhìn con trai tôi đang chơi với chiếc xe lửa đồ chơi, tôi bất chợt nhận ra rằng sự bại hoại của Trung Quốc có thể giết chết con tôi. Tôi vừa đọc một bài về sản phẩm nhảm độc mới nhất từ Trung Quốc - xe lửa đồ chơi Thomas - và nhận ra đó chính là chiếc xe lửa mà con tôi đang chơi ngoài hiên nhà. Khỏi phải nói, chiếc xe lửa đó hiện giờ đang nằm trong thùng rác và tôi đã rửa tay cho con tôi bằng xà phòng - ba lần. Sản phẩm chất lượng kém từ Trung Quốc không phải là điều mới lạ, nhưng tại sao chuyện đó lại xảy ra, và ngày càng nghiêm trọng

hơn ngay cả khi quy trình giám sát dường như đang cải thiện? Một phần là do sản xuất yếu kém, nhưng tại Trung Quốc có một cái gì đó xấu xa đang diễn ra một cách phổ biến: đó là sự thoái hóa nền tảng đạo đức. Sản phẩm không chỉ được làm bằng vật liệu có chất lượng kém mà còn được chú ý làm bằng vật liệu nguy hại. Trong thập niên 1990, Trung Quốc, mặc dù vẫn còn chế độ độc tài, đã có những tiến bộ về tự do, pháp luật, và kinh tế. Tuy nhiên, cuộc bức hại Pháp Luân Công phát động vào năm 1999 đã làm cho thể chế thụt lùi nhiều thập kỷ. Các quan chức độc tài được thăng chức và những người tốt thì bị loại trừ trong cuộc thanh trừng hàng ngũ ĐCSTQ. Những chính

sách đem ra thi hành để đàn áp Pháp Luân Công được xem là mục tiêu cốt cán, bất chấp ảnh hưởng đến sự phát triển lành mạnh của xã hội và nền kinh tế. Nói một cách ngắn gọn, việc đàn áp Pháp Luân Công đã tạo ra sự suy thoái lớn về đạo đức. Willy Lam, chuyên gia phân tích cao cấp của CNN, gọi đó là cuộc khủng hoảng lớn nhất mà Trung Quốc phải đối diện. Vì vậy, khi cuộc đàn áp có hệ thống như vậy còn tồn tại thì các quan chức Trung Quốc và người dân sẽ tiếp tục không quan tâm đến lòng nhân đạo và trách nhiệm đối với lợi ích của người khác. Cuộc khủng hoảng đạo đức này sẽ dẫn đến ngày càng nhiều mối nguy hại được xuất khẩu ra từ nơi được coi là “công xưởng của thế giới.”

Biết bạn đang bắt tay với ai

Các quan chức Trung Quốc và những thông tin mà bạn sẽ không tìm thấy trong tiểu sử của họ

Sau hơn một thập kỷ bức hại, nhiều quan chức lãnh đạo các tỉnh, thành của Trung Quốc đã nhúng tay vào việc đàn áp Pháp Luân Công, bao gồm khuyến khích việc tra tấn. Bốn người đàn ông sau đây chỉ là phần nổi mà thôi.

Tên	Chức vụ	“Thành tích” về Pháp Luân Công
Bạc Hy Lai	Bí thư Đảng ủy Trùng Khánh; Bộ trưởng Bộ Thương mại và Ủy viên Ban chấp hành Trung ương Đảng; Thị trưởng tỉnh Liêu Ninh	Dưới sự giám sát của Bạc Hy Lai, tỉnh Liêu Ninh đã trở thành một trung tâm tra tấn giết hại, và mô cướp bất hợp pháp tạng của học viên Pháp Luân Công. Bạc Hy Lai đã bị nhiều quốc gia kiện về tội tra tấn, và bị một tòa án tuyên án.
Lưu Kinh	Bí thư Đảng và nguyên Thị trưởng thành phố Bắc Kinh; Trưởng Ban tổ chức Thế vận hội Olympics Bắc Kinh; Ủy viên Ban thường vụ Bộ Chính trị	Cảnh sát Bắc Kinh tuân theo mệnh lệnh của ông Lưu đã công khai đánh các học viên. Năm 2004, Tòa án Liên bang Mỹ truy cứu Lưu Kinh trách nhiệm về việc tra tấn và bức hại tình dục. Ông Lưu đã giám sát việc bắt giữ khoảng 8.000 học viên trong thời gian chuẩn bị diễn ra Thế vận hội.
Ngô Quan Chính	Nguyên Phó Thị trưởng tỉnh Sơn Đông; nguyên Ủy viên Bộ Chính trị	Theo một bài viết đã đoạt giải Pulitzer, dưới sự giám sát của Ngô Quan Chính, một hệ thống trừng phạt đối với các viên chức đã được triển khai, dẫn đến việc tra tấn xảy ra khắp nơi. Mười tám tháng sau đó, 24 học viên đã chết, và con số này thực tế có thể còn cao hơn nữa.
Hạ Đức Nhân	Phó Thị trưởng tỉnh Liêu Ninh; nguyên Thị trưởng Thành phố Đại Liên	Sử dụng quyền kiểm soát hệ thống truyền thông nhà nước, Hạ Đức Nhân đã đẩy mạnh chiến dịch bức hại biến Liêu Ninh trở thành một trong những tỉnh có nhiều học viên Pháp Luân Công bị giết hại nhất. Năm 2004, một tòa án Liên bang Mỹ truy cứu Hạ Đức Nhân trách nhiệm về việc chỉ đạo tra tấn các học viên.

Khẳng định là tốt

Hàng triệu người đang có sức khỏe dồi dào nhờ tập Pháp Luân Công như thế nào

Với Carrie Dobson, phải cố gắng lắm bà mới có thể bước ra khỏi giường, chưa nói đến việc mặc quần áo hay tự xoay sở suốt cả ngày. Một nửa người của bà bị liệt. Cuộc sống của người phụ nữ sống tại thành phố Pennsylvania này gắn liền với một căn bệnh mà bà không bao giờ mong đợi hay nghe đến: bệnh Lyme. Trong mười năm qua, căn bệnh giống như chứng đau cơ xơ hóa hiếm gặp càng ngày càng trầm trọng, đến mức khiến bà Dobson bị liệt. “Tôi có thể trả bao nhiêu tiền cũng được hay đi đến bất cứ đâu để được khỏi bệnh. Tôi đã rất tuyệt vọng”, bà nhớ lại. Nhưng giống như định mệnh an bài, bà tìm thấy lối thoát ngay ở công viên phía sau nhà mình, và không tốn một đồng nào.

Qua lời giới thiệu của một người bạn Trung Quốc, bà Dobson đã tìm đến một môn rèn luyện tinh thần truyền thống của Trung Quốc, được gọi là Pháp Luân Công. Chỉ trong vài tuần, sức khỏe của bà Dobson đã hồi phục. “Chính Pháp Luân Công đã giúp tôi,” người huấn luyện viên lái máy bay 56 tuổi này nói. Nhìn bề ngoài, bà trẻ hơn chục tuổi so với tuổi của mình. “Nó giúp tôi cải thiện tâm tính và thân thể”, bà nói. “Các bài giảng dẫn dắt tôi theo nguyên lý Chân, Thiện, Nhẫn. Các bài công pháp thì có lợi cho sức khỏe.”

Đến nay, sau mười hai năm, căn bệnh Lyme không bao giờ trở lại nữa, bà Dobson có sức khỏe tốt và sống vui vẻ hơn bao giờ hết.

Công viên - một địa điểm quen thuộc

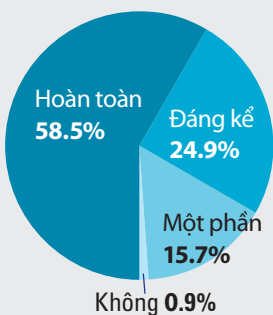
Có lẽ điều đáng chú ý nhất trong câu chuyện của bà Dobson không đơn thuần nằm ở sự hy hữu của nó (bệnh Lyme được coi là vô phương cứu

Bắc Kinh - thành phố khỏe mạnh

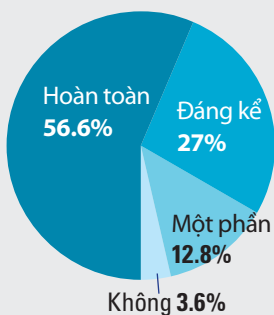
Bắc Kinh không thật sự là một thành phố “khỏe mạnh”, nó đang đứng thứ 10 trong danh sách những đô thị ô nhiễm nhất thế giới. Nhưng theo cuộc khảo sát 12.731 học viên vào năm 1998, rất nhiều người dân Bắc Kinh đã có được sức khỏe tốt hơn nhờ tập Pháp Luân Công.

Hai biểu đồ dưới đây minh họa một phần nào kết quả đáng chú ý này.

Cải thiện sức khỏe

Giảm Stress

chữa). Đáng ngạc nhiên hơn là câu chuyện của bà cũng tương tự như hàng nghìn – thậm chí hàng triệu – câu chuyện của các học viên Pháp Luân Công khác trên toàn thế giới, đặc biệt là ở Trung Quốc. Trường hợp của bà không phải là ngoại lệ.

Sự hồi phục của bà Dobson mở ra một cánh cửa kỳ diệu để người khác nhìn thấy lợi ích sức khỏe mà Pháp Luân Công đem lại cũng như sự phát triển bùng nổ của môn tập này vào thập niên 90 ở Trung Quốc – nơi có hàng triệu người đã coi Pháp Luân Công như một phần trong cuộc sống hàng ngày của mình.

Nhưng tại sao lại là Pháp Luân Công?

Theo ông Triệu Minh (Zhao Ming), “Người Trung Quốc sống rất thực tế”,

ông Triệu là người gốc Bắc Kinh, hiện sống tại New York và đã chứng kiến rất rõ sự phát triển của Pháp Luân Công tại Trung Quốc. Ông cũng đang tập môn này tại công viên ở trường đại học của mình.

Ông Triệu nói “Nếu cái gì hiệu quả, họ sẽ thử. Nếu thấy không hiệu quả, họ sẽ không theo nữa.” Ông nói thêm rằng “Họ đã học được rất nhiều bài học cay đắng dưới chế độ Cộng sản, về niềm tin mù quáng vào các cấp lãnh đạo, hay về những lý tưởng. Điều đó khiến họ trở nên thực tế và sáng suốt hơn.” Trong bối cảnh này, Pháp Luân Công được xem là “có hiệu quả.”

Vào giữa thập niên 90, tại hầu hết các công viên ở Trung Quốc, người ta đều có thể thấy các học viên Pháp Luân Công luyện các bài công pháp đặc trưng của họ - là sự kết hợp giữa

thiền định và các bài tập khí công thanh thoát, nhịp nhàng.

“Mọi người đều nhận thấy tập Pháp Luân Công có tác dụng, và có hiệu quả tốt,” ông Triệu giải thích. “Hầu như ai cũng biết một người nào đó đã tập môn này và thu được lợi ích cả về thể chất lẫn tinh thần.”

Họ chia sẻ lại với nhau rất nhiều chuyện: từ việc ngủ ngon và bớt căng thẳng đến việc nâng cao sức khỏe, tâm tính tốt, tiêu hóa tốt, và thậm chí đã khỏi một số bệnh kinh niên. Cuốn sách chính của Pháp Luân Công, Chuyển Pháp Luân, đã nằm trong danh sách những cuốn sách bán chạy nhất ở Trung Quốc.

Tiếng lành đồn xa, và đến năm 1999, số người tập Pháp Luân Công ở Trung Quốc đã lên tới 100 triệu người – nhiều hơn cả số lượng đảng viên ĐCSTQ.

Sức khỏe ở một cấp độ khác

Nhưng làm thế nào mà một hệ thống đơn giản gồm các bài công pháp, thiền định, và nguyên tắc sống, lại có ảnh hưởng lớn đến như vậy? Điều gì khiến Pháp Luân Công khác biệt? Điều gì khiến môn tập này “có hiệu quả?” Theo lời các học viên, tu luyện Pháp Luân Công tác động đến nhiều cấp độ, sâu xa hơn những phương pháp rèn luyện sức khỏe thông thường

Nói tóm lại, nó không giống như tập Yoga. Theo Tiến sỹ Jingduan Yang, một bác sỹ Trung Y và Tây Y, đang tập Pháp Luân Công, thì “Nó tác động đến tầng năng lượng” (Xem phần “Loại bỏ thói quen”).

“Tác dụng của nó không chỉ giới hạn ở phần da thịt của cơ thể, nó còn liên quan đến những tầng khác. Nó đi đến tận gốc rễ của bệnh tật thông qua việc tác động lên cả thân lẫn tâm.”

Một phần quan trọng của Pháp

Loại bỏ thói quen (Mà không cần phải cố gắng)

Là một giáo sư giảng dạy y học, với công việc hàng ngày là giảng cho mọi người cách để sống khỏe mạnh và đưa ra những quyết định có lợi cho sức khỏe, John Yang lại không thể thật sự làm theo những gì mà ông dạy người khác. “Tôi từng là một người nghiện thuốc nặng,” ông Yang nhớ lại. “Một ngày tôi hút hết một hoặc hai bao – thuốc lá Trung Quốc. Cho dù nỗ lực thế nào, tôi vẫn không thể cai được thuốc.”

Tuy nhiên, tất cả đã thay đổi chỉ trong chốc lát, sau khi ông tập Pháp Luân Công.

Ông Yang nói, “Đột nhiên thuốc lá có mùi rất đáng sợ. Vài ngày sau khi học Pháp Luân Công, do thói quen, tôi lại hút thuốc, và ngay lập tức tôi cảm thấy như muốn nôn ra”. Mười bốn năm đã trôi qua kể từ đó, ông Yang đã không hút thêm một điếu thuốc nào.” Có cái gì đó đã thay đổi khi tôi học Pháp Luân Công. Cơ thể tôi không còn muốn hút thuốc nữa, và tôi đã có thể bỏ thuốc chỉ như vậy.

Luân Công là những bài giảng đạo đức, được bổ sung bởi các bài tập thiền định. Nhiều người nói chính những bài giảng này là cốt lõi của môn tập và là điều khiến Pháp Luân Công [hoàn toàn] khác biệt.

Chính sự kết hợp giữa một lối sống có đạo đức, tuân theo những tiêu chuẩn sống cao hơn, và những bài công pháp đầy uy lực đã làm nên sự thành công của môn tập này.

Một người làm trong ngành giáo dục ở New Jersey, ông Ryan Smith nói, “Đây không chỉ là việc thoát khỏi bệnh tật, mà còn là trở thành một người tốt – thực sự tốt”.

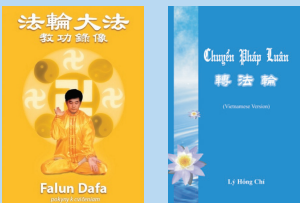
Ông nói: “Tôi không thể nói hết với bạn nó tuyệt vời như thế nào, sống mà không phải sợ hãi về những điều xấu có thể xảy đến với bạn, phải cố gắng tránh cái này, tránh cái khác.

“Với Pháp Luân Công, bạn có thể hoàn toàn yên tâm, không phải lo lắng về điều gì.”

Tìm hiểu thêm

Để tìm hiểu thêm về Pháp Luân Công, xin tham khảo tại một số trang web sau:

FalunDafa.org
TiantiBooks.org
en.Minghui.org
vn.Minghui.org

Người dân tỉnh Tứ Xuyên đang tập bài công pháp thứ nhất của Pháp Luân Công. Trong những năm 90, hàng triệu người dân Trung Quốc đã nhận ra những lợi ích to lớn về mặt sức khỏe của môn tập này.

TẬN HƯỞNG SỰ THANH BÌNH: Người dân New York luyện bài tĩnh công của Pháp Luân Công tại một công viên trong thành phố. Trọng tâm của môn tập chính là quá trình tự đề cao bản thân, hay gọi là “tu luyện”, khiến nó thực sự là môn tu luyện tâm tính và bản thể.

Tu luyện bản thân

Nhìn vào bức tranh về Pháp Luân Công và lịch sử của nó, người ta có thể nhìn thấy nhiều điều không được báo chí nhắc đến

Pháp Luân Công là môn rèn luyện tinh thần cổ xưa trong Phật gia của Trung Quốc. Môn tập này bao gồm những bài giảng về đạo đức, một bài tĩnh công, và bốn bài công pháp nhẹ nhàng thực sự độc đáo và là một cách rất dễ chịu để nâng cao sức khỏe và năng lượng.

Cốt lõi của Pháp Luân Công là các giá trị Chân – Thiện – Nhẫn (trong tiếng Hán là Chân 真 Thiện 善 Nhẫn 忍). Pháp Luân Đại Pháp giảng rằng đó chính là những đặc

tính cơ bản nhất của vũ trụ, và lấy nó làm chỉ đạo trong tu luyện và cuộc sống hàng ngày.

Theo lời giảng của ông Lý Hồng Chí, người sáng lập Pháp Luân Công, “đồng hoá với đặc tính “Chân Thiện Nhẫn” của vũ trụ làm căn bản, lấy đặc tính tối cao của vũ trụ làm chỉ đạo, là chiếu theo nguyên lý diễn hoá của vũ trụ mà tu luyện.”

Pháp Luân Công cũng thường được gọi là “Pháp Luân Đại Pháp”. Vào năm 1999, Pháp Luân Công đã trở thành môn tập phát triển nhanh và mạnh nhất ở Trung Quốc, nếu không nói là trong lịch sử thế giới. Chỉ trong vòng bảy năm kể từ khi được truyền ra công chúng vào năm 1992, ước tính đã có khoảng 100 triệu người ở Trung Quốc tập Pháp Luân Công.

Các môn tập tinh thần ở châu Á loại này thường được gọi là “tu luyện” hay “tu luyện bản thân” và đó là một phần không thể tách rời của văn hóa truyền thống Trung Quốc. Rất nhiều môn của Đạo gia, Phật gia, và Nho gia đều phù hợp với tiêu chí này.

Thông qua việc chuyên tâm và kiên định thực hành, các học viên Pháp Luân Công dần đạt được trạng thái vô ngã, có cách nhìn nhận và nhận thức thấu đáo hơn; nội tâm thuần tịnh và cân bằng – đây là những lý do sâu xa hơn để thực sự có được sức khỏe tốt. Cuối cùng người đó sẽ đạt đến trạng thái tinh thần mà trong văn hóa truyền thống phương Đông gọi là “giác ngộ” hay “đắc Đạo”.

Pháp Luân Công mong muốn chuyển hóa nội tâm của bản thân, tuy vậy, nó cũng có ảnh hưởng tích cực đến thế giới bên ngoài, trong đó người học viên trở thành một người nhân ái hơn trong gia đình; một nhân viên tận tâm hơn, hay một thành viên tích cực hơn trong xã hội.

Do đó Pháp Luân Công đã nhận được rất nhiều bằng khen, giải thưởng, bằng công nhận của các quan chức chính phủ và các tổ chức khác nhau. Những người tập Pháp Luân Công cũng nhận được những giải cống hiến tại cộng đồng và nơi làm việc của họ.

Ông Lý Hồng Chí – Người sáng lập pháp môn, đã năm lần được đề cử giải Nobel Hòa bình và được Nghị viện châu Âu đề cử cho giải thưởng Tự do Tư tưởng Sakharov. Ông đã được trao tặng giải Tự do Tôn giáo Quốc tế của Freedom House.

Để tránh trở thành tâm điểm của sự chú ý, ông Lý hướng dẫn việc thực hành tu luyện qua các bài viết và những bài thuyết giảng vào những dịp đặc biệt, thường là các hội thảo của Pháp Luân Công. Ông Lý luôn khẳng định đây là môn tập miễn phí và dành cho tất cả mọi người, vì vậy, tất cả các sách, băng, hình về Pháp Luân Công v.v., đều có thể được xem miễn phí trên Internet. Ngày nay không mấy người biết rằng Pháp Luân Công và những người theo tập đã chính thức được công nhận ở Trung Quốc vào thập kỷ 90, trước khi xảy ra sự thay đổi kịch tính và dữ

đội về chiều hướng chính trị vào năm 1999 khi môn tập này bị đàn áp.

Năm 1993, ông Lý được vinh danh “Khí công sư được hoan nghênh” ở Bắc Kinh và được một tổ chức chính thức trao tặng giải thưởng Tiến bộ Khoa học liên ngành. Cùng năm đó, Báo Công an nhân dân – tờ báo chính thức của Bộ Công an Trung Quốc – đã ca ngợi ông Lý về những đóng góp “trong việc đẩy mạnh tinh thần chống tội phạm truyền thống; bảo vệ trật tự an ninh xã hội, và thúc đẩy đạo đức xã hội.”

Năm 1999, các quan chức Trung Quốc còn nghiên cứu cụ thể những lợi ích mà Pháp Luân Công mang lại, ví dụ như; khi trò chuyện với Tạp chí Tin tức & Thế giới Hoa Kỳ, một quan chức ở Ủy ban Thể dục thể thao Quốc gia Trung Quốc tuyên bố rằng: “Pháp Luân Đại Pháp có thể giúp mỗi người tiết kiệm 1.000 nhân dân tệ chi phí y tế mỗi năm. Nếu 100 triệu người cùng tập môn này, thì sẽ tiết kiệm được 100 tỷ nhân dân tệ chi phí y tế mỗi năm.”

Vị quan chức này cũng tiếp tục lưu ý rằng “Thủ tướng Chu Dung Cơ rất vui mừng vì điều đó.” Ngày nay Pháp Luân Công đang được tập ở hơn 114 quốc gia và vùng lãnh thổ trên khắp thế giới, với các nhóm tập được mở ra ở nhiều thành phố, công ty, trường học, và ở các môi trường khác.

Rất có thể sẽ sớm có một điểm tập công ở một công viên gần nơi bạn ở.

Năm bộ công pháp

1

Phật Triển Thiên Thủ pháp

Phần cốt lõi bài công pháp Phật Triển Thiên Thủ pháp, chính là ‘căng’ ‘chùng’, đã thông các kênh năng lượng của thân thể, tạo nên một trường năng lượng mạnh mẽ.

2

Pháp Luân Trang pháp

Bài tĩnh công đứng gồm bốn động tác được giữ nguyên trong nhiều phút, bài công pháp thứ hai này giúp ‘sinh huệ tăng lực’.

3

Quán Thông Lưỡng Cực pháp

Bài công pháp chủ yếu gồm các động tác tay lên xuống nhẹ nhàng, tịnh hóa thân thể nhờ sử dụng năng lượng từ vũ trụ.

4

Pháp Luân Chu Thiên pháp

Bài công pháp này gồm các động tác tay nhẹ nhàng, lên xuống ở ngoài cơ thể, ở đằng trước và sau lưng, bài tập này sửa lại những trạng thái bất thường của cơ thể và tuần hoàn năng lượng.

5

Thần Thông Gia Trì pháp

Đây là bài tập tĩnh công kết hợp với các thủ ấn đặc biệt và tư thế tay để thanh lọc tâm và thân, nó gia trì năng lượng và các công năng.

Gia đình là quan trọng

Nếu nghe Kate miêu tả về mẹ của cô, bà Susan, trong quá khứ, bạn sẽ nghĩ cô ấy đang thổi phồng sự việc.

“Xét nét. Khó tính. Không bao giờ thỏa mãn. Ích kỷ.” Đó đều không phải là những yếu tố để tạo nên mối quan hệ hài hòa giữa hai mẹ con. Vậy mà bây giờ, giữa họ không chỉ đơn thuần là một “mối quan hệ” mà là một tình bạn mà cả hai đều trân quý.

Quay đầu nhìn lại, họ thấy Susan trong quá khứ là một người hoàn toàn khác.

“Pháp Luân Công đã hoàn toàn làm thay đổi mối quan hệ giữa mọi người trong gia đình chúng tôi,” người mẹ 61 tuổi nghĩ lại và nói. “Nó giúp tôi nghĩ đến người khác trước, và đặt mình vào vị trí của họ.”

Thông qua việc chất lọc một loạt những giá trị và tư tưởng của Trung Quốc cổ xưa, Pháp Luân Công mang những tinh hoa của truyền thống Trung Quốc đến với cuộc sống hiện đại.

Bạn nghĩ mình biết rõ về Pháp Luân Công? Hãy nghĩ lại...

Khi nói về Pháp Luân Công, có bốn điểm mấu chốt để vạch rõ ĐCSTQ sẽ đi xa đến đâu trong quyết tâm tiêu diệt những đối tượng được coi là kẻ thù của họ.

Trước khi đọc tờ báo này, có thể bạn đã biết về Pháp Luân Công như một nhóm những người tập thiền đang bị tổng giam và tra tấn ở Trung Quốc. Tất nhiên điều đó là đúng. Nhưng nếu không nắm rõ được bốn điểm mấu chốt, sẽ thật khó để lường hết được những dối trá, manh khéo, và bạo lực mà các quan chức của ĐCSTQ đã sử dụng trong nỗ lực tiêu diệt nhóm người ôn hòa này.

Cho dù bạn là người hoàn toàn chưa biết câu chuyện về Pháp Luân Công hay bạn là người đã dành nhiều thời gian tìm hiểu về Trung Quốc, rất có thể tại một thời điểm nào đó bạn đã tiếp xúc với một hay nhiều hơn trong số bốn điểm này. Chúng tôi xin đưa ra những chi tiết này để giúp bạn không bị lạc lối trong thế giới phức tạp và rối rắm của những tuyên truyền và che đậy của ĐCSTQ.

1 Dàn dựng tự thiêu ở Quảng trường Thiên An Môn

Ngày 23 tháng 01 năm 2001, năm người được cho là đã phóng hỏa tự thiêu ở Quảng trường Thiên An Môn. Trong vòng vài tiếng đồng hồ, các phương tiện truyền thông của chính phủ đã tuyên bố rằng những người tự thiêu là học viên Pháp Luân Công.

Trong những ngày sau đó, các phương tiện truyền thông đã phát lại thước phim rung rợn quay cảnh nạn nhân tự thiêu và đổ lỗi cho Pháp Luân Công đã gây ra thảm họa này. Vấn đề ở đây là có rất nhiều chứng cứ chỉ ra rằng toàn bộ sự việc này là một màn dàn dựng tuyên truyền tinh vi để đổ tội cho Pháp Luân Công.

Một số điểm đáng nghi vấn

- Điều tra của tờ Washington Post cho thấy hai người tự thiêu chưa bao giờ tập Pháp Luân Công.

- Một bộ phim tài liệu đoạt giải đã chỉ ra, thông qua thước phim quay chậm,

rằng một trong số hai người tự thiêu thực ra đã ngã xuống sau khi bị đánh mạnh vào đầu bởi một viên công an.

- Trong những báo cáo của các phương tiện truyền thông của chính phủ, một viên công an đứng ngay cạnh một người tự thiêu, như thể đang chờ đợi người đó nói xong. Sau đó viên công an thân nhiên phủ một tấm chăn lên người tự thiêu để dập tắt một đám lửa không hề tồn tại, khiến cho người xem cảm giác như quang cảnh hoàn toàn đang được dàn dựng.

- Pháp Luân Công đặc biệt nghiêm cấm việc sát sinh – bao gồm cả tự sát – như vậy rất ít khả năng người tự thiêu là học viên Pháp Luân Công. Trích dẫn lời của những người tự thiêu trong chương trình truyền hình nhà nước, trên thực tế, không đúng với những bài giảng của Pháp Luân Công.

Vậy lý do gì khiến ĐCSTQ phải dàn dựng sự việc một cách tinh vi như vậy?

Với 100 triệu người theo tập, Pháp Luân Công, trước năm 1999, là một cái tên được mọi người tôn trọng, vì vậy đã khiến cho nhiều người Trung Quốc phải do dự khi nghĩ đến việc ủng hộ ĐCSTQ bức hại nhóm người này.

Bằng cách dàn dựng vụ “tự thiêu” và liên tục phát sóng lại thước phim đó trên các kênh truyền thông của nhà nước, ĐCSTQ đã khiến nhiều người Trung Quốc, vốn trước đây có thiện cảm với Pháp Luân Công, giờ lại nghĩ rằng các học viên là những người mất trí, hay thậm chí nguy hiểm. Hệ quả của việc này là đã tạo điều kiện cho ĐCSTQ bắt cóc các học viên, đưa họ đến các trại tẩy não và tra tấn họ.

[Nếu bạn đọc muốn tận mắt chứng kiến, hãy vào trang web \[www.falsefire.com\]\(http://www.falsefire.com\)](#)

CHỜ ĐỢI TÍN HIỆU: Trong một cảnh diễn vụng về, viên công an đứng đợi ở bên cạnh một người được coi là học viên Pháp Luân Công đang tự thiêu. Đây chỉ là một trong số hàng chục điểm nghi vấn trong vụ lừa đảo tối tệ này.

2 Thỉnh nguyện ôn hòa lại bị đổ lỗi để lấy lý do đàn áp

Vào ngày 25 tháng 04 năm 1999, khoảng 10 đến 20 nghìn người dân Trung Quốc, cả già lẫn trẻ, đã tập trung từ sáng sớm ở Bắc Kinh. Tất cả đều là học viên Pháp Luân Công.

Họ tới Văn phòng Kháng cáo Trung ương để yêu cầu Chính phủ dừng leo thang việc đàn áp và đe dọa các học viên – bao gồm việc đánh đập và bắt bớ hơn 40 người xảy ra ngày hôm trước ở thành phố Thiên Tân gần đó – và cho phép họ tự do tập luyện mà không bị đe dọa.

Những người tham gia đã đứng xếp hàng một cách trật tự. Có người ngồi thiền, những người khác thì nói chuyện nhỏ nhẹ.

Đó là một cuộc thỉnh nguyện có quy mô lớn nhất và ôn hòa nhất ở Bắc Kinh trong nhiều năm trở lại đây. Thủ tướng Trung Quốc đã đứng ra

gặp mặt những người đại diện của Pháp Luân Công. Buổi tối hôm đó, kiến nghị đưa ra đã được đáp ứng, và đám đông đã ra về.

Vấn đề là ở chỗ Chủ tịch Giang Trạch Dân, lúc đó là người đứng đầu ĐCSTQ, lại có kế hoạch khác. Không lâu sau đó, ông đã ra lệnh thành lập Phòng 6-10 (đặt tên theo ngày thành lập mừng 10 tháng 06) – một cơ quan an ninh đặc biệt của Đảng có nhiệm vụ giám sát việc tiêu diệt Pháp Luân Công. Những ngày sau đó, chiến dịch đàn áp Pháp Luân Công trên diện rộng đã bắt đầu.

Khi bộ máy tuyên truyền của các phương tiện truyền thông nhà nước được triển khai toàn diện, sự kiện ngày 25 tháng 04 đã nhanh chóng bị bóp méo. Không còn là một cuộc thỉnh nguyện ôn hòa như nó đã diễn

ra nữa, mà người ta mô tả lại nó thành Pháp Luân Công đang “bao vây” khu vực tòa nhà của chính quyền trung ương. Sự mô tả này đã được sử dụng để dựng lên hình ảnh Pháp Luân Công như một nhóm người đấu tranh chính trị, và để bao biện cho cuộc đàn áp tối tệ vừa được triển khai.

Việc chụp mũ và “đổ tội cho nạn nhân” của cuộc đàn áp này còn vượt qua cả biên giới Trung Quốc, và đưa ra một số báo cáo về Pháp Luân Công. Nhưng sự thật là, cuộc đàn áp Pháp Luân Công ở đằng sau hậu trường đã khởi xướng từ năm 1996, và chiến dịch đàn áp trên diện rộng đã được dự kiến triển khai cho dù sự kiện này có xảy ra hay không. Cuộc thỉnh nguyện ngày 25 tháng 04 đã ngay lập tức trở thành “con dê tế thần.” Nó chắc chắn không phải là nguyên nhân.

XẾP HÀNG ĐÒI CÔNG LÝ: Các học viên Pháp Luân Công đứng trật tự ở Bắc Kinh vào ngày 25 tháng 04 năm 1999. Cuộc thỉnh nguyện ôn hòa, mang tính lịch sử, để kêu gọi chấm dứt đàn áp này sau đó đã được các phương tiện truyền thông của chính phủ, trong nỗ lực bao biện cho chiến dịch đàn áp của ĐCSTQ, mô tả lại là một cuộc “bao vây.”

3 Bịa đặt để buộc tội Pháp Luân Công đã gây ra cái chết của 1.400 người

Trong suốt những năm của thập kỷ 90, hàng triệu người đã bắt đầu tập Pháp Luân Công, trong khi những lợi ích sức khỏe được truyền miệng từ người này qua người khác (xem trang 6, “Khẳng định là tốt”). Các cơ quan nhà nước, bao gồm cả các phương tiện truyền thông nhà nước và Ủy ban Thể thao Quốc gia, đã giúp môn tập luyện này phát triển bằng cách quảng bá những hiệu quả đem lại về mặt sức khỏe và hệ quả là việc tiết kiệm chi phí y tế.

Vì vậy, khi ĐCSTQ phát động chiến dịch chống lại Pháp Luân Công vào năm 1999, có rất nhiều điều cần phải làm rõ. ĐCSTQ đã phải đối mặt với việc phải biện hộ cho nỗ lực ngăn cản người dân tiếp cận với một môn tập có lợi cho sức khỏe mà đã có rất nhiều người được hưởng lợi từ nó. Ngoài ra Đảng còn

phải mất công lật ngược lại thứ mà trước đây nó đã từng tán thành.

Để đạt được điều này, ĐCSTQ đột ngột tuyên bố rằng Pháp Luân Công đã “dẫn đến cái chết của 1.400 người” theo học. Các phương tiện truyền thông nhà nước đã công bố rộng rãi khắp mọi nơi những ca tử vong bị cho là vì lý do này, sử dụng những hình ảnh sinh động và đầy xúc cảm. Lập luận chủ yếu trong tuyên bố này là Pháp Luân Công cấm các học viên uống thuốc và vì vậy dẫn đến việc tử vong một cách không đáng có.

Ngoài điểm đáng nghi vấn về thời điểm mà chính phủ thay đổi hoàn toàn thái độ của mình, thì những tuyên bố này bộc lộ một điểm yếu là ĐCSTQ chưa bao giờ cung cấp những bằng chứng xác đáng cho những tuyên bố này. ĐCSTQ cũng đã ngăn chặn tất cả những nỗ lực từ

bên thứ ba trong việc điều tra làm rõ. Trong khi đó, không một ca “tử vong” nào như vậy từng xảy ra ở ngoài lãnh thổ Trung Quốc tại hơn 70 quốc gia mà Pháp Luân Công được phép tập luyện tự do.

Quan trọng hơn là, những người đã tiến hành điều tra một số trường hợp cụ thể phát hiện ra rằng chúng đều là những thông tin bị thêu dệt. Một ví dụ điển hình là trường hợp của cô Trương (Zhang Zhiwen) ở tỉnh Sơn Tây. Vào tháng 11 năm 1999, một tờ báo địa phương thuật lại rằng cô Trương đã thiêu đứa con gái sáu tháng tuổi của cô và sau đó tự tử để phản đối cuộc bức hại Pháp Luân Công của ĐCSTQ. Bài báo đã được đăng lại trên khắp toàn quốc. Vài tháng sau đó, một cuộc điều tra đã chỉ ra rằng câu chuyện đó hoàn toàn là bịa đặt. Trên thực tế, cô Trương không hề tồn tại.

TRƯNG BÀY NHỮNG DỐI TRÁ: Một người đàn ông đang xem một cuộc triển lãm chống lại Pháp Luân Công được tổ chức bởi Chính phủ Trung Quốc, trong đó có đầy những câu chuyện cáo buộc những thiệt hại mà môn tu luyện này gây ra. Vấn đề là: những cuộc điều tra cho thấy đây hoàn toàn là những câu chuyện bịa đặt.

4 Mổ cướp tạng từ những tù nhân lương tâm là học viên Pháp Luân Công

Ngày càng có nhiều bằng chứng cho câu chuyện ghê rợn về việc giết người và cướp tạng ở Trung Quốc. Những báo cáo từ nhiều nhân chứng và các bác sĩ Trung Quốc đã tiết lộ rằng hàng nghìn học viên Pháp Luân Công đã bị giết để lấy tạng, những tạng này được bán và phục vụ cho việc cấy ghép siêu lợi nhuận.

Thủ phạm chính là các viên chức của ĐCSTQ, họ thông đồng với các bác sĩ phẫu thuật, những người quản lý trại giam, và các quan chức quân đội.

Các nạn nhân bị giam giữ trong các trại tập trung trước khi bị mổ cướp nội tạng, sau đó cơ thể của các nạn nhân đều bị thiêu hủy ngay lập tức.

Câu chuyện này, mặc dù tàn nhẫn đến mức khó tin, đã được đưa ra ánh sáng lần đầu tiên vào tháng 03 năm 2006 khi một người phụ nữ khẳng định rằng các học viên Pháp Luân Công đã bị giết ở bệnh viện nơi bà từng làm việc. Người phụ nữ này cũng nói rằng chồng của bà, một bác sĩ phẫu thuật cũng làm việc trong bệnh viện ở ngoại ô thành phố ở phía Đông Bắc thành phố Thẩm Dương, đã tiết lộ cho bà biết rằng ông đã mổ lấy giác mạc từ cơ thể của hơn 2.000 học viên Pháp Luân Công còn sống.

Một tuần sau đó, một bác sĩ quân y Trung Quốc đã không những chứng thực lời nói của người phụ nữ này mà còn khẳng định rằng hành động tàn bạo đó còn diễn ra ở 36 trại tập trung khác nhau trên khắp cả nước. Ông nói rằng bản thân ông cũng đã chứng kiến các học viên Pháp Luân Công bị vận chuyển với số lượng lớn trong những toa tàu chở gia súc, việc này diễn ra vào buổi tối dưới sự giám sát an ninh nghiêm ngặt.

Những người ủng hộ Pháp Luân Công và những nhà hoạt động nhân quyền ở nước ngoài ngay lập tức đã

bắt tay vào điều tra việc này. Họ đã gọi điện đến các bệnh viện ở Trung Quốc, giả làm người đang tìm mua một quả thận hay một lá gan. Họ đã kinh sợ khi nghe thấy các bác sĩ lần lượt xác nhận một cách công khai: Chúng tôi có Pháp Luân Công ở trong kho; họ vừa mới đến và chúng tôi có thể lấy nội tạng của họ cho các ông trong vòng một tuần.

Sững sốt vì những báo cáo này, hai luật sư nổi tiếng người Canada cũng đã tiến hành điều tra một cách

“[Đây là] một kiểu tội ác mà chúng ta chưa từng được chứng kiến trên Trái Đất này.”

David Matas, điều tra viên người Canada

độc lập. Tháng 07 năm 2006, nguyên Quốc Vụ Khanh phụ trách châu Á Thái Bình Dương David Kilgour và luật sư nhân quyền David Matas đã công bố một bản báo cáo dài 140 trang. Bản báo cáo đã đưa ra “kết luận thật đáng tiếc rằng những lời buộc tội là sự thật.”

Nhà báo tự do người Mỹ Ethan Gutmann cũng nhanh chóng có cùng kết luận sau khi tự tiến hành điều tra. Cả hai cuộc điều tra đều kết luận rằng có khoảng từ 40.000 đến 65.000 học viên Pháp Luân Công đã bị giết bằng phương thức này từ năm 2000 - 2006.

Vậy việc mổ cướp nội tạng diễn ra như thế nào? Vào thời điểm năm 2000, các viên chức nhà tù và bác sĩ đã bắt đầu thông đồng với nhau để tiến hành xét nghiệm y khoa một cách có hệ thống đối với các học viên Pháp Luân Công bị giam giữ - những xét nghiệm này, một cách đáng ngờ, đều

bỏ qua những vết thương và chỉ kiểm tra tình trạng của những cơ quan nội tạng thiết yếu. Sau đó, khi có bệnh nhân cần tạng, họ sẽ tìm đến người học viên có tạng phù hợp, giết người học viên đó, và lấy tạng để phục vụ cho cuộc phẫu thuật cấy ghép.

Trên thực tế, một trang web Trung Quốc đã “khoe” rằng họ có thể cung cấp tạng phù hợp trong vòng 1 - 4 tuần, một khoảng thời gian mà các chuyên gia về y khoa cho là bất khả thi trừ khi các bệnh viên Trung Quốc có sẵn một số lượng lớn những người chấp nhận “hiến” tạng.

Kể từ khi lời buộc tội về mổ cướp tạng lần đầu tiên xuất hiện, các viên chức của ĐCSTQ đã tìm cách hủy những chứng cứ, và phủ nhận lời buộc tội. Họ cũng đã ngăn chặn những cuộc điều tra kể cả sau khi Ủy ban Liên hợp quốc về Chống Tra tấn đã yêu cầu làm rõ chi tiết về nguồn tạng. Hiện tại, vẫn chưa có thông tin rõ ràng về việc hành động này còn tiếp diễn hay không.

Theo ông David Matas, một trong những điều tra viên người Canada đã nói, việc mổ cướp tạng sống từ tù nhân lương tâm là một “kiểu tội ác mà chúng ta chưa từng được chứng kiến trên Trái Đất này.” Việc này đã đưa mức độ tàn bạo mà chế độ ở Trung Quốc đã thi hành lên một cấp độ mới. Hơn nữa, trong bối cảnh ngành công nghiệp cấy ghép của Trung Quốc có liên quan nhiều với quốc tế như vậy - từ việc đào tạo bác sĩ đến việc chấp nhận bệnh nhân người nước ngoài để phục vụ cho hợp tác nghiên cứu - thì ảnh hưởng của tình trạng này không chỉ giới hạn ở Trung Quốc.

Vì lý do này, nhiều chính phủ các nước và cơ quan quốc tế đã hành động sau khi biết về lời buộc tội và những

bằng chứng này. Vào đầu năm 2007, các hãng bảo hiểm của Israel đã dừng việc đưa bệnh nhân đến Trung Quốc để cấy ghép. Vào tháng 06 năm 2011, biểu mẫu nhập cư của Hoa Kỳ (DS-160)

đã có thêm câu hỏi sau, áp dụng với Trung Quốc và những nước khác: “Bạn đã bao giờ trực tiếp có liên quan tới việc cưỡng bức cấy ghép tạng hay tế bào của cơ thể người chưa?”

Các bác sĩ Trung Quốc thừa nhận việc mổ cướp nội tạng

Có thể không có bằng chứng giết người nào mà bài báo này đưa ra có tác dụng bằng sự thừa nhận của chính những bác sĩ ở các bệnh viện Trung Quốc. Sau đây là bản ghi lại cuộc hội thoại đã được ghi âm bởi những người tiến hành nghiên cứu bí mật.

Ngày 08 tháng 06 năm 2006: Trại giam thành phố Mễ Sơn (Mishan), tỉnh Hắc Long Giang

Người gọi: Ông có nguồn cung cấp [tạng] Pháp Luân Công không?...

Ông Lý: Có, chúng tôi đã từng có.

Người gọi: ...thế còn hiện tại?

Ông Lý:có.....

Người gọi: Giá cả như thế nào?

Ông Lý: Chúng ta sẽ bàn bạc khi ông tới đây....

Người gọi: Ông có bao nhiêu [nguồn cung cấp Pháp Luân Công] dưới 40 tuổi?

Ông Lý: Có khá nhiều...

Người gọi: Họ là nam hay nữ?

Ông Lý: Nam...

Người gọi: Vậy thì... những [tù nhân] Pháp Luân Công nam này, ông có bao nhiêu?

Ông Lý: Bây, tám người. Hiện tại chúng tôi có ít nhất năm hay sáu người.

Ngày 16 tháng 03 năm 2006: Trung tâm cấy ghép gan thuộc Bệnh viện Trường Đại học Giao Thông Thượng Hải

Người gọi: Tôi muốn biết [bệnh nhân] sẽ phải đợi bao lâu [để được ghép gan].

Bác sĩ Đại (Dai): Nguồn nội tạng mà chúng tôi có, chúng tôi có hàng ngày. Chúng tôi thực hiện hàng ngày.

Người gọi: Chúng tôi muốn hàng còn sống.

Bác sĩ Đại: Họ đều còn sống, đều còn sống cả...

Người gọi: Các ông đã thực hiện được bao nhiêu [ca ghép gan] rồi?

Bác sĩ Đại: Chúng tôi đã thực hiện được 400 đến 500... Việc của ông là tới đây, và mang theo tiền.

Người gọi: Giá cả như thế nào?

Bác sĩ Đại: Nếu mọi việc suôn sẻ, thì mất khoảng 150.000 tệ... 200.000 tệ.

Người gọi: Chúng tôi phải đợi bao lâu?

Bác sĩ Đại: Tôi phải kiểm tra mẫu máu... Nếu ông tới hôm nay, tôi có thể làm được cho ông trong vòng một tuần.

Người gọi: Tôi nghe nói một số tạng được lấy từ các học viên Pháp Luân Công, những tạng đó đều rất khỏe mạnh.

Bác sĩ Đại: Có, chúng tôi có loại đó. Nhưng tôi không thể nói qua điện thoại được.

Tinh hoa văn hóa

Pháp Luân Công khơi dậy những giá trị trong quá khứ của Trung Quốc, qua đó mở ra cơ hội mới cho ai muốn trở thành người ‘Trung Quốc’ [thực sự] trong thế kỷ 21

Nếu hỏi một người Mỹ nghĩ đến điều gì khi được hỏi về “văn hóa Trung Quốc,” bạn sẽ nhận được một loạt câu trả lời.

Kung-fu Panda. Trà.

Thư pháp. Vạn Lý Trường Thành.

Khổng Tử. Mộc Lan.

Tuy nhiên, điều còn thiếu trong những câu trả lời, có thể xác minh được, chính là hiện thân bi tráng và đáng chú ý nhất còn tồn tại của văn hóa Trung Quốc ngày nay: Pháp Luân Công.

Người phương Tây ít nghe nói đến môn tập này hoặc không biết rõ nội dung của nó.

Còn ít người hơn nữa biết về những nét quyền rũ của Trung Quốc cổ xưa mà Pháp Luân Công mang lại, hay bị kích về dòng chảy văn hóa, hay sự hỗn loạn của Trung Quốc đương thời.

Tuy nhiên trong sự phổ biến ngày một lớn dần của Pháp Luân Công, xuất hiện một hy vọng hồi sinh nền văn hóa, hy vọng về một kiểu người ‘Trung Quốc’ mới trong thế kỷ 21 – giữ truyền thống cổ xưa nhưng vẫn hoàn toàn tiến bộ.

Nguồn gốc

Tuy đến năm 1992, Pháp Luân Công mới được công chúng biết đến, nhưng nó đã có nguồn gốc từ rất xa xưa.

Đặc điểm dễ nhận biết nhất của Pháp Luân Công - những bài công pháp - có nguồn gốc từ những thế kỷ đầu tiên theo ghi chép của lịch sử Trung Quốc.

Những bài tập thiền rất quen thuộc - về hình thức, nếu không muốn nói là về chi tiết - đối với cư dân Trung Quốc thời kỳ đồ đồng.

Ít nhất là từ thời Khổng Tử và triều đại nhà Chu, sử sách Trung Quốc kể lại về những nhân vật đã tu luyện đắc Đạo, sau hàng chục năm thiền định, thân thể đã biến thành vật chất bất hoại.

Trong khi đó, những nguyên lý cốt lõi của Pháp Luân Công về Chân, Thiện, Nhẫn, luôn được nhắc đến trong ghi chép của những nhà hiền triết và giới tri thức Trung Quốc suốt từ những thế kỷ đầu.

Cách tu luyện bản thân của nó có nhiều điểm giống với những điều thuyết giảng trong Đạo giáo và Phật giáo Trung Quốc, và nó cũng hướng tới một thế giới khác - mong muốn sống hài hòa với vũ trụ thông qua giữ gìn đạo đức, chuyển hóa thân thể, và đào sâu tìm hiểu về tinh thần.

Nói tóm lại, Pháp Luân Công hoàn toàn là văn hóa Trung Quốc.

Đồng cảm

Tuy nhiên, nói như vậy không có nghĩa là Pháp Luân Công lỗi thời trong xã hội Trung Quốc hiện đại. Ngược lại, nó rất phù hợp.

Chủ nghĩa tiêu dùng từ lâu đã thế chỗ những tư tưởng của Nho giáo về cuộc sống giản dị và nhẫn nại. Đối với số đông, hy vọng về sự nghiệp sáng lạn có sức quyến rũ mạnh hơn sự giác ngộ cao quý.

Tuy vậy, Pháp Luân Công vẫn chứng tỏ sự phổ biến đáng kinh ngạc đối với người dân Trung Quốc hiện đại, được minh chứng bằng sự phát triển bùng nổ của nó trong những năm 90 ở Trung Quốc: chỉ trong bảy năm, đã có 100 triệu người theo tập.

Pháp Luân Công có gì đó khiến người dân ở khắp mọi nơi, thuộc mọi tầng lớp, tìm được sự đồng cảm. Thông thường nhóm tập ngoài công viên buổi sáng (Pháp Luân Công thường được tập ở ngoài trời) ở Trung Quốc có từ sinh viên, giảng viên đại học, cho đến người giúp việc, nhà nghiên cứu trong phòng thí nghiệm, và người cao tuổi.

Nó không chỉ là một môn tập thông thường, mà còn truyền cảm hứng cho người ta. Người tập tự tổ chức những buổi gặp gỡ ở công viên hay ở nhà, và trở thành một cộng đồng tự phát, không gò bó.

Điều này không chỉ đúng ở Trung Quốc, mà còn trên khắp thế giới và đối với người Trung Quốc ở khắp mọi nơi.

Hồi sinh

Sâu thẳm trong tâm hồn người Trung Quốc, Pháp Luân Công rất quen thuộc. Nó thực sự [mang màu sắc] Trung Quốc, trong bối cảnh hầu hết những thứ khác ở đất nước này đều không còn như vậy.

Đặc biệt là học thuyết của ĐCS.

Pháp Luân Công đã mang đến một cách sống khác cho người Trung Quốc. Một cách sống lấy gốc rễ từ những giá trị cao quý nhất từ thời xưa - ví dụ như Chân, Thiện, Nhẫn - và được củng cố bởi những trí tuệ được tích lũy qua hàng thế kỷ.

Còn những bài tập thân thể mang đến cho con người hiện đại một giải pháp hiệu quả chống lại stress và ảnh hưởng xấu của cuộc sống có quá nhiều thứ độc hại xung quanh.

Nhưng quan trọng nhất, nó đã khiến cho những giá trị, và cách sống này có sức thuyết phục hơn - không hề gây trở ngại gì đối với quan niệm và cách sống hiện đại, điều này có thể thấy được qua

sự phát triển mạnh mẽ của Pháp Luân Công.

Để làm được điều này, Pháp Luân Công đã thay đổi hoàn toàn quan niệm thế nào là sống như một người “Trung Quốc” [thật sự] trong thiên niên kỷ mới này, mở ra cách để sống luôn nhìn về phía trước nhưng vẫn có gốc rễ ở sức mạnh của văn hóa truyền thống.

Nói ngắn gọn, Pháp Luân Công, đã làm hồi sinh một nền văn hóa - lấy lại những gì chế độ Cộng sản đã tìm cách tiêu hủy. Đây là một cơ hội tốt không nên bỏ lỡ.

Lựa chọn

Này bạn

Điều tôi nói là nguyện xưa của bạn đây

Chân tướng mở ra chân niệm của người ta

Khi ký ức từ lâu bị bụi trần phong bế nay khai mở

Thì thế ước từ tiền sử sẽ bảo bạn hoàn thành [nó] thế nào

Đừng bị che mờ bởi những lừa dối trong đàn áp

Liều giải chân tướng là điều then chốt của sinh mệnh

Tôi nguyện chúng sinh thoát khỏi kiếp nạn

Trong thiện - ác chư Thần đang hoàn thành [thệ ước]

Lý Hồng Chí

Người sáng lập Pháp Luân Công

30 Tháng 4, 2006

Một học viên Pháp Luân Công người Mỹ tập bài tĩnh công, bước vào một truyền thống Trung Quốc tồn tại cách đây hàng thế kỷ.

Mối liên hệ sâu xa

Đối với nhiều người Tây phương, Pháp Luân Công là cửa sổ dẫn đến một nền văn hóa đã bị lãng quên.

Giống nhiều người khác ở Hoa Kỳ, Michael cảm thấy có sự liên hệ với văn hóa Trung Quốc.

Thiền định. Trà. Đàn nhị hử. Tất cả đều rất đồng điệu.

Vậy nên, chàng thanh niên đến từ phía Bắc New York này bắt đầu học tiếng Trung, và đăng ký học những khóa nâng cao trong trường đại học về lịch sử và văn học Trung Quốc.

Anh ấy thậm chí đã đi du lịch tới Trung Quốc sau khi tốt nghiệp.

Nhưng chỉ sau khi bắt đầu tập Pháp Luân Công, chàng sinh viên tốt nghiệp từ Ivy League (nhóm các trường đại học danh tiếng nhất nước Mỹ) mới cảm thấy mình có thể “thật sự hiểu” về văn hóa Trung Quốc.

“Tôi bắt đầu hiểu về nền văn hóa này ở một mức độ hoàn toàn khác.” Michael nói.

“Pháp Luân Công cho tôi thấy có một khía cạnh tinh thần rất cao thâm trong nền văn hóa này, có thể là quan niệm về ‘đức’ (德), cách vẽ một bức

“Tôi nhận ra văn hóa Trung Quốc không chỉ là chùa chiền, tượng Phật, hay đôi đũa trong bữa cơm”

tranh phong cảnh, hay tư thế tay trong khi ngồi thiền. Nó đã có ảnh hưởng rõ rệt đến cuộc sống của tôi, ví dụ như mọi người đều nhận thấy tôi trở nên trầm tĩnh như thế nào.”

Nhiều người Trung Quốc rất ngạc nhiên khi thấy Michael có sự gắn kết mật thiết với nền văn hóa này và những khía cạnh sâu sắc của nó như thế nào.

“Nó đã mở ra rất nhiều cánh cửa, và những cuộc đối thoại,” anh chia sẻ.

Lance, làm quản lý dự án ở Colorado, nhận ra rằng Pháp Luân Công đã khiến cho văn hóa Trung Quốc trở

nên “đẹp đẽ” hơn trong suy nghĩ của anh ấy. Trước đây, hầu như anh chỉ nghĩ văn hóa Trung Quốc hơi tẻ nhạt.

Điều ấy đã thay đổi từ khi anh biết đến Pháp Luân Công.

“Tôi nhận ra văn hóa Trung Quốc không chỉ là chùa chiền, tượng Phật, hay đôi đũa trong bữa cơm,” anh nhớ lại.

“Đúng hơn nó là sự đan xen của triết lý, chuẩn mực, và cách hành xử đối với người khác.”

Theo tập Pháp Luân Công đã đem đến một niềm vui bất ngờ cho Lance.

Bố mẹ vợ, là người Đài Loan, lúc đầu phản đối không cho anh cưới con gái của họ. Họ nghĩ rằng Lance “Tây quá.”

Tuy nhiên, tất cả đều đã thay đổi khi họ nhìn thấy bức ảnh Lance đang tập bài tĩnh công của Pháp Luân Công. Ngay lập tức họ thấy nể phục anh.

“Thái độ của họ thay đổi hoàn toàn, nhanh như vậy đấy,” Lance nhớ lại.

Sáu tháng sau, họ đã vui vẻ làm lễ thành hôn.

“Đồng chí” Khổng Tử?

Trong khi Đảng đang cố gắng lợi dụng văn hóa Trung Quốc, trong thực tế, nó vẫn không giống Trung Quốc cho lắm.

Bây giờ đâu đâu cũng thấy Khổng Tử. Hàng loạt vũ công ăn mặc giống nhà hiền triết này, tham gia diễu hành trong Lễ khai mạc Thế vận hội Bắc Kinh.

Năm ngoái, tượng của ông được dựng lên ở Quảng trường Thiên An Môn, đối diện một tòa nhà lớn của Chính phủ.

Những học viện mang tên của ông, với sự hỗ trợ ngân sách từ nhà nước Trung Quốc, xuất hiện trong nhiều trường đại học trên thế giới.

Dường như đây là thời hoàng kim của nhà hiền triết (đã bị biến thành đại sứ). Có vẻ ông đã tìm thấy khán giả chính trị ông vẫn hằng tìm kiếm, mà chưa bao giờ thấy được, trong thời đại của ông.

Nhưng nhìn sâu vào bên trong, sẽ thấy có gì đó đáng ngờ. Có nhiều thứ bị thiếu. Rất nhiều triết lý của Khổng Tử đã không được đưa vào. Lời nói của ông đã bị thay đổi.

Không còn những lời dạy về cuộc sống giản dị và thanh đạm, sự tôn

trọng lễ nghi với người bề trên, và lòng kính “trời.” Cũng không còn sự phê phán đối với nền thống trị tàn bạo. Thực ra chính Khổng Tử là người đã tuyên bố với các đệ tử rằng: “Một chính thể bạo ngược còn tệ hơn một con hổ dữ ăn thịt người.”

Ngày nay Khổng Tử có ở khắp mọi nơi, nhưng thực ra không phải như vậy. Tư tưởng Cộng sản đã lược bỏ những phần gai góc của Nho giáo, thay vào đó là một sự bắt chước vụng về, ai cũng thấy thỏa mãn, không ai bị đe dọa.

Tuy nhiên, sự thay đổi này không chỉ đơn thuần cập nhật những cái mới. Đây là một chiếm hữu với những mục đích chính trị.

Nó cũng đưa ra một câu hỏi lớn hơn chưa có lời giải đáp: văn hóa truyền thống Trung Quốc có chỗ đứng trong một đất nước Trung Quốc do ĐCS thống trị hay không? Hoặc cụ thể hơn, Đảng có cho phép điều đó xảy ra không? Để tìm câu trả lời, có một điều cần phải lưu ý. Đảng nắm quyền ở Trung Quốc không mang màu sắc Trung Quốc cho lắm.

Bản thân nó cũng biết điều đó. Hệ tư tưởng của Cộng sản Trung Quốc được tôi luyện ở Liên bang Xô Viết, và thành hình trong lò luyện của tư tưởng Mác-xít Lê-nin-nít ở châu Âu. Trong những năm đầu thế kỷ 20, những học thuyết vô thần và xu hướng bạo lực của nó đã được du nhập và áp đặt lên nền văn minh lâu đời của Trung Quốc.

Đó là một sự kết hợp đáng sợ.

Những giá trị phổ biến trong hàng

thế kỷ qua như sự đúng mực, hòa thuận, tốt bụng, và kính trọng người trên, đều đã bị đảo lộn.

“Đấu tranh” đã trở thành ngôn ngữ chung, và đặc trưng của nó là bạo lực.

Dưới thời Mao Trạch Đông, việc phá hoại văn hóa đã trở nên công khai đến mức khiến người ta phải sửng sốt. Người dân được hô hào “phá hủy

Khổng Tử sẽ không hài lòng

cụ thể giới” của Trung Quốc truyền thống. Chùa chiền bị san bằng, tượng Khổng Tử bị đập phá. Những tác phẩm nghệ thuật cổ bị đốt trong cơn nhiệt huyết “cách mạng.”

Ngày nay người ta không còn thấy cảnh đập phá này nữa, nhưng chính quyền vẫn còn cảm thấy bất an đối với văn hóa truyền thống của Trung Quốc.

Hầu hết những gì được chính quyền ủng hộ ngày nay hoàn toàn đối lập với những giá trị, niềm tin và tư tưởng của nền văn hóa Trung Quốc hàng nghìn năm.

Khi những biểu hiện đích thực của văn hóa Trung Quốc xuất hiện một cách tự nhiên, không thông qua hay chịu sự quản lý của Đảng, Đảng sẽ cảm thấy như thế nào?

Sự đe dọa.

Hãy nhìn những nỗ lực khó hiểu của Đảng trong việc ngăn chặn hoạt động của Đoàn Nghệ thuật Thần Vận, một công ty vũ múa cổ điển Trung Quốc. Mục tiêu của công ty này là làm sống lại văn hóa truyền thống Trung Quốc, trong khi Đảng tìm cách gây áp lực đối với những nhà hát trên toàn thế giới để hủy bỏ các buổi diễn.

Hoặc hãy nhìn vào sự tương phản đối với Đài Loan – một đất nước được thừa hưởng di sản văn hóa Trung Quốc, mà không chịu sự thống trị của Đảng Cộng sản. Ở đó, Thần Vận không bị cấm mà thậm chí còn được công khai đón nhận.

Tất cả những việc này đã làm sáng tỏ tại sao Đảng phản đối Pháp Luân Công.

Ở Pháp Luân Công, Đảng nhìn thấy sự tương phản của nó: một hệ thống tư tưởng và tập quán được trui luyện trong truyền thống cổ xưa của Trung Quốc, nhưng vẫn đồng điệu với tâm trí của con người ngày nay.

Nó hoàn toàn tương phản với học thuyết của Đảng.

Những lời giảng của Pháp Luân Công về Chân, Thiện, Nhẫn khiến cho xã hội Trung Quốc tốt đẹp hơn, khuyến khích lòng vị tha, tốt bụng và tính nhân văn.

Mặt khác, học thuyết của Đảng và tư tưởng “đấu tranh” của nó lại thúc đẩy sự bại hoại, bất khoan dung và khuyến khích bạo lực.

Khổng Tử sẽ không hài lòng về điều này.

Màn múa rồng đặc sắc là một phần của buổi lễ chúc mừng Ngày Pháp Luân Đại Pháp Thế giới năm 2010, tại Quảng trường Thống nhất (Union Square) ở Thành Phố New York. Sự kiện này thu hút hàng nghìn người xem mỗi năm.

Một thành viên trong Đoàn Nhạc Thiên Quốc, gồm các học viên Pháp Luân Công, nghỉ giải lao sau cuộc diễu hành. Đoàn nhạc đã nhận được nhiều lời khen cho màn biểu diễn của mình.

Nữ thần Công lý xuất hiện ở Thành phố Athens, Hy Lạp, trong sự kiện “Rước đuốc nhân quyền” năm 2007 kêu gọi sự công bằng ở Trung Quốc

Những gương mặt học viên Pháp Luân Công

Mặc dù Pháp Luân Công bắt nguồn từ Trung Quốc, trong vòng 20 năm kể từ ngày được giới thiệu ra công chúng, nó đã phát triển và trở thành một hiện tượng quốc tế. Từ những công viên ở thành phố Paris hay những trung tâm sinh hoạt cộng đồng ở thành phố Brooklyn, Pháp Luân Công có thể được tìm thấy ở tất cả mọi nơi. Một trong những nguyên lý chính của môn tập này - Thiện - khuyến khích các học viên đóng góp cho cộng đồng và giúp đỡ người khác. Những lợi ích của Pháp Luân Công đối với xã hội cũng như cuộc sống của nhiều người được thể hiện qua một loạt những công bố, giải thưởng, và công nhận chính thức. Những bức ảnh được tập hợp ở đây tạo nên một bức mosaic (nghệ thuật ghép mảnh) miêu tả những học viên Pháp Luân Công chia sẻ môn tập của họ bằng nhiều cách như thế nào.

“Nhóm người này đã đưa cả buổi diễu hành lên một tầm cao mới.”

Người xem diễu hành

Trong trang phục màu trắng - màu tang lễ của người Trung Quốc - những người tham gia cuộc diễu hành tưởng niệm các học viên bị chết oan tại Trung Quốc

Năm 2011, hơn 10.000 người tham gia buổi diễu hành này, với mục đích là khuyến khích người dân Trung Quốc nhận ra những lời dối trá của ĐCS Trung Quốc và tránh xa chế độ bạo ngược này

Một cô bé cùng bố mẹ đang trong thế tĩnh tọa tại một sự kiện về Pháp Luân Công.

Pháp Luân Công đã được nhận hàng nghìn giải thưởng, công nhận, và ghi nhận chính thức vì những đóng góp của nó cho xã hội và đời sống của các học viên

Pháp Luân Công đã nhận được hàng nghìn giải thưởng và công nhận vì những đóng góp của nó đối với xã hội.

Một người đàn ông cảm động khi xem những bức tranh của các họa sĩ là học viên Pháp Luân Công. Những bức tranh này miêu tả một cách sinh động về lòng dũng cảm, niềm tin, và hy vọng, cũng như về những bất công đang diễn ra ở Trung Quốc

Với những chiếc trống và trang phục rực rỡ, văn hóa truyền thống Trung Quốc được tái hiện theo phong cách lễ hội, như trong buổi diễu hành ở Thành phố Đài Bắc, Đài Loan. Các học viên Pháp Luân Công đang làm sống lại văn hóa truyền thống của Trung Quốc.

Cuộc đàn áp lên 100 triệu người

Tại sao những học viên Pháp Luân Công lại trở thành nhóm tù nhân lương tâm lớn nhất ở Trung Quốc – nếu không nói là cả thế giới

Nó bắt đầu vào lúc nửa đêm, ngày 20 tháng 07 năm 1999. Khắp nơi ở Trung Quốc trong màn đêm đen tối, công an đã kéo hàng trăm người dân thường ra khỏi giường của họ. Nhiều người đã bị đưa đến các nhà tù, nhiều người khác bị đánh, và có người đã chết vì tra tấn.

Điều gì khiến họ bị đối xử như vậy? Họ chỉ tập Pháp Luân Công, một môn khí công cổ truyền của Trung Quốc đã phát triển vô cùng rộng rãi.

Công an đã hành động theo chỉ thị từ cấp cao nhất, Tổng Bí thư ĐCSTQ Giang Trạch Dân, người đã chỉ đạo tiêu diệt nhóm người này. Theo nhận định chung, Giang Trạch Dân rất đố kỵ với môn tập phổ biến này – với số lượng người theo tập lên đến 100 triệu – đồng thời ông ta cũng muốn phò diễn quyền lực của mình.

Hai ngày sau, vào ngày 22 tháng 07, Pháp Luân Công đã bị cấm trên cả nước, đánh dấu sự khởi đầu của một chiến dịch tàn bạo. Chiến dịch này vẫn tiếp diễn trong hơn một thập kỷ qua và đã đẩy hàng chục triệu người dân không hề quan tâm đến chính trị trở thành kẻ thù của quốc gia.

Giang Trạch Dân tuyên bố “không có phương tiện nào là thừa” trong việc “nhổ tận gốc Pháp Luân Công.” Tính đến nay, đã có hơn 3.500 trường hợp tử vong được ghi chép lại, hầu hết là do tra tấn trong trại tạm giam của công an. Hàng trăm nghìn người đang ngày càng tiều tụy vì bị giam giữ phi pháp trong các nhà tù và trại lao động ở Trung Quốc. Việc ngược đãi thể xác, hăm hiếp, và lao động cưỡng bức diễn ra hàng ngày.

Lan tỏa đến mọi khía cạnh của xã hội, cuộc đàn áp được ghi dấu bởi

quy mô và sự ác liệt của nó.

Georges-Henri Beauthier, một luật sư nhân quyền, người đã khởi tố nhà độc tài người Chi-lê là Augusto Pinochet và những thủ phạm trong vụ diệt chủng ở Rwanda, đã gọi chiến dịch này là “một dạng diệt chủng đáng kinh sợ.”

Dưới đây là những điểm đáng chú ý của cuộc đàn áp.

Chiến dịch tuyên truyền và kích động thù hận

Hàng triệu đồ la đã được chi cho việc thực hiện và đưa những tuyên truyền phi báng tràn ngập trên các chương trình truyền hình, truyền thanh và báo chí Trung Quốc. Có hai mục đích đằng sau: bóp méo và phi báng Pháp Luân Công khiến

Chính quyền Trung Quốc đã ‘nỗ lực một cách có hệ thống nhằm nhổ tận gốc môn tập và những người theo môn này... thông qua tẩy não, tra tấn, và sát hại có tổ chức

Quốc hội Hoa Kỳ

dân chúng thù ghét môn tập này; và che đậy sự vi phạm nhân quyền của chính quyền bằng việc miêu tả cuộc đàn áp là có lợi, mang tính nhân văn, và cần thiết cho “trật tự xã hội.”

Người dân ở phương Tây khó có thể tưởng tượng được quy mô cuộc bức hại. Các học sinh trong trường bị buộc phải học những điều bịa đặt

đầy hận thù trong sách giáo khoa; kỳ thi tuyển sinh đại học có những câu hỏi chỉ trích Pháp Luân Công; nơi làm việc thì tổ chức những “khóa học” bắt buộc. Và mặc dù truyền thông quốc gia không còn hoạt động tích cực như một thập kỷ trước trong việc phát đi vô số những lời phi báng, hệ lụy của những bản tin đó vẫn còn hằn in trong tâm trí nhiều người Trung Quốc.

Kiểm soát thông tin

Chính quyền Trung Quốc còn đi xa hơn chứ không dừng lại ở việc kiểm soát những nội dung truyền thông mô tả về Pháp Luân Công. Tất cả sách, băng ghi âm, băng hình, tờ rơi và những vật dụng với nhìn nhận tích cực về Pháp Luân Công đều bị cấm.

Những trang web không tuyên truyền mà đề cập nhiều đến Pháp Luân Công cũng bị chặn. Bài viết trên các trang web cá nhân ở Trung Quốc bị xóa một cách có hệ thống. Những người được biết là tập Pháp Luân Công bị nghe lén điện thoại và kiểm soát email.

Những người lên tiếng không đồng ý với chiến dịch chống lại Pháp Luân Công của Đảng đều bị đối xử thô bạo – nhiều người đã bị tù hơn 10 năm chỉ vì vào xem các trang web về Pháp Luân Công bị cấm và in ra nội dung của những trang web đó.

Bẻ cong luật pháp

Hệ thống pháp luật hầu như không đưa ra sự bảo vệ nào. Những điều luật đáng ngờ được tạo ra với hiệu lực trong quá khứ để ghép tội các học viên Pháp Luân Công. Các Đảng ủy điều khiển quan tòa để bỏ tù các học viên qua các phiên xét xử giả mạo.

Chính quyền thậm chí còn không bận tâm đến việc hợp pháp hóa những hành động của họ. Công an bắt cóc các học viên tại nhà của họ – 8.000 người đã bị giam giữ trước khi diễn ra Thế vận hội Bắc Kinh. Nhiều người trong số họ đã bị đưa đến các trại lao động cưỡng bức bởi những mệnh lệnh quan liêu.

Lao động “cải tạo”

Các trại “cải tạo” – tương tự như nhà tù Gulag của Xô Viết – là những cơ sở chính giam giữ các học viên Pháp Luân Công.

Có trường hợp hàng trăm người bị giam trong một trại. Dưới những

BỊT MIỆNG: Bắt giữ bất hợp pháp, kiểm duyệt, và bạo lực đối với phụ nữ chỉ là ba trong nhiều chiến thuật được sử dụng bởi chính quyền Trung Quốc.

điều kiện vô nhân đạo, các nạn nhân bị buộc phải lao động nặng nhọc đến 18 tiếng một ngày. Những người bị ngã quy, không đạt chỉ tiêu, hoặc không hợp tác, đều bị đánh đập, tra tấn, hoặc bỏ đói. Hàng trăm người đã chết trong các trại lao động này.

Cưỡng chế và tẩy não

“Cải tạo” là nói đến nỗ lực ép các học viên “từ bỏ” Pháp Luân Công. Tuy nhiên nạn nhân không chỉ là những người bị đưa đến trại lao động. Tất cả các học viên đều là mục tiêu bị tẩy não, nhằm phá hủy nhân cách và lập trình lại bộ não của họ. Những người từ chối từ bỏ niềm tin của mình bị đe dọa mất việc làm, lương hưu, nhà cửa – và tự do.

Năm 2010, Đảng lại tăng cường thực thi những việc này, khởi động một chiến dịch ba năm, theo đó hàng nghìn người khắp cả nước được biết là đã bị đưa đến các lớp tẩy não đặc biệt, thường được tổ chức tại các khách sạn, nhà dưỡng lão, thậm chí ở các ngôi chùa. Một khi bị giam giữ, họ sẽ bị tra tấn và cấm ngủ đến khi họ bớt phản kháng.

Bạo lực với phụ nữ

Một trong những khía cạnh đáng lo ngại nhất của chiến dịch này là các học viên nữ thường bị lạm dụng

tình dục – bao gồm bị sốc điện vào ngực và thậm chí còn bị lính canh hăm hiếp. Một số thai phụ còn bị chính quyền dọa thai, để có thể bỏ tù họ thời gian dài hơn.

Sống trong nguy khốn

Còn nhiều hơn nữa những điều chưa được kể, mà chúng ta không biết. Nhiều chứng cứ về việc mô cướp tạt từ các tù nhân là học viên Pháp Luân Công đã được đưa ra (xem phần “Mô cướp tạt,” trang 9), nhưng quy mô đầy đủ của tội ác này vẫn chưa được biết đến.

Trong khi đó, hàng chục triệu người bị hại, và có vẻ như tình trạng này khó có thể sớm được cải thiện. Nhiều người đang ở trong tình trạng nguy hiểm rình rập, chỉ một tiếng gõ cửa là có thể bị giam giữ phi pháp, hoặc khởi đầu một ngày bằng buổi thẩm vấn bạo lực, hay một cú đánh hoặc sốc điện dẫn đến tử vong. Mặc dù hoàn cảnh chính trị ở Trung Quốc hỗn loạn và có nhiều biến đổi, chiến dịch chống lại Pháp Luân Công vẫn tiếp tục cho đến ngày nay.

Trong tình trạng đen tối này, vẫn còn những tia hy vọng. Nó ẩn trong trái tim của những người kiên định. Được củng cố bởi niềm tin của mình, họ tiếp tục chịu đựng, phản kháng và kêu gọi sự giúp đỡ của chúng ta.

Chúng ta hãy đáp lại lời kêu gọi này.

CÁC CON SỐ CỦA CUỘC BỨC HẠY

- 100 triệu người** tập Pháp Luân Công khi cuộc đàn áp bắt đầu vào năm 1999.
- Hàng triệu người** dân Trung Quốc đã bị bắt cóc, giam giữ, tra tấn, bị sa thải, đuổi học hoặc bị buộc trở thành vô gia cư vì họ tập Pháp Luân Công.
- Khoảng 450.000 - 1.000.000 học viên** Pháp Luân Công bị giam giữ bất hợp pháp trong các trại lao động, nhà tù và trại giam vào bất cứ thời điểm nào. Đây là nhóm tù nhân lương tâm lớn nhất ở Trung Quốc, nếu không nói là trên thế giới.
- Hơn 80.000 trường hợp** tra tấn đã được ghi nhận.
- Hàng nghìn người** đã bị giết hại.

Cả già lẫn trẻ đều là nạn nhân

Ông Vu Trụ, 42 tuổi là một nhạc sĩ dân gian nổi tiếng ở Bắc Kinh. Ngày 26 tháng 01 năm 2008, ông và vợ đã bị công an bắt giữ trên đường về nhà bởi vì trong túi của họ có tài liệu về Pháp Luân Công. Trong thời gian 11 ngày kể từ khi bị bắt, ông Vu đã bị tra tấn đến chết. Vợ ông, bà Hứa Na, đã bị kết án ba năm tù giam.

Cô Tôn Mẫn, 39 tuổi, bị công an bắt cóc tại nhà, sau khi chồng cô bị giam giữ do phát các đĩa DVD vạch trần những ngược đãi nhân quyền chống lại các học viên Pháp Luân Công. Hai người đã bị thẩm vấn và chỉ trong vòng vài giờ, cô Tôn đã tử vong. Các nguồn tin ở Trung Quốc nói rằng cơ thể của cô có các dấu vết của dùi cui điện và bị đánh bởi một vật nặng.

Ông Tạ Đức Thanh, 69 tuổi, bị bắt giữ vào ngày 29 tháng 04 năm 2009 và bị giam tại Trại tẩy não Tân Tân, bị ngược đãi thể xác. Ông được thả sau 20 ngày, người gầy yếu, không kiểm soát được việc đi vệ sinh. Phần lớn thời gian ông bị hôn mê, trong những lúc tỉnh lại, ông kêu đau và kể lại việc bị tiêm thuốc lạ trong khi bị giam. Ông qua đời bốn ngày sau đó.

TRUYỀN RỘNG SỰ THẬT: Những nỗ lực từ cơ sở để nâng cao nhận thức đã khiến người dân cả già lẫn trẻ tiếp sức nhau truyền đi một thông điệp khẩn.

Lòng can đảm phi thường

Đáp lại sự bất công ở Trung Quốc, những người dân bình thường đang làm những điều phi thường – ở cả trong và ngoài Trung Quốc.

Đằng sau những nỗ lực này là một niềm tin: biết rõ sự thật chính là sức mạnh để ngăn chặn tà ác.

Một kỹ sư phần mềm trẻ đến Công viên Trung tâm ở thành phố New York. Lúc đó trời lạnh, và có dấu hiệu của một cơn bão tuyết.

Robert lấy tờ rơi từ trong túi và đứng trước một hàng áp phích về cuộc đàn áp Pháp Luân Công ở Trung Quốc. Trong hai giờ tiếp theo của buổi sáng thứ Bảy, anh sẽ phát tờ rơi cho khách qua đường.

Ở bên kia Trái Đất, bà Trần Linh (Chen Ling), một nhân viên kế toán hơn 40 tuổi, chuẩn bị ra khỏi nhà. Bà mang theo một túi tờ rơi, và sẽ đạp xe trong 90 phút để tới một ngôi làng gần đó ở miền Trung Trung Quốc.

Bà Trần sẽ dành bốn tiếng để đặt tờ rơi trước cửa mỗi ngôi nhà trong làng. Sau khi về nhà, bà sẽ ngủ một vài giờ trước khi đi làm vào buổi sáng hôm sau.

Cả hai chưa từng gặp nhau, nhưng việc làm của họ có chung một mục đích: chấm dứt cuộc đàn áp tàn bạo Pháp Luân Công ở Trung Quốc.

Họ là một phần của một nỗ lực mang tính toàn cầu đang ngày càng lớn mạnh, là một chương trong câu chuyện về sự quên mình và lòng can đảm phi thường.

“Đằng sau những nỗ lực này là một niềm tin: biết rõ sự thật chính là sức mạnh để ngăn chặn tà ác.”

Một trong một triệu [người]
Ở Trung Quốc, bà Trần và những người khác giống như bà không phải là những người duy nhất ở tuyến đầu trong nỗ lực này, càng không phải là những người trẻ tuổi không thực tế. Họ là những người mẹ, con gái, sinh viên, giáo sư, doanh nhân và viên chức nhà nước. Có tới hàng triệu người như vậy. Xoay quanh mục đích đó, họ đã

tạo nên một hệ thống truyền thông bí mật có quy mô rộng lớn nhất trong lịch sử nhân loại. Trong hàng chục nghìn ngôi nhà, tầng hầm, và nhiều địa điểm khác trên toàn Trung Quốc, các học viên Pháp Luân Công không chỉ làm những tờ thông tin, tờ rơi, và báo, mà còn có biểu ngữ, đĩa CD và DVD.

Các tài liệu được phân phát khắp mọi thành phố và ngôi làng ở Trung Quốc, thường là sau khi màn đêm buông xuống.

Các hoạt động ban đêm là vì lý do an toàn. Nếu bị bắt, cái giá của việc dán dù chỉ là một tờ rơi thông tin ở nơi công cộng có thể là bảy năm tù. Và tra tấn.

Dù bề ngoài như thế nào, đây không phải là những người dân bình thường, mà là những anh hùng: họ dám mạo hiểm cả lợi ích cá nhân, dùng thời gian rỗi và nguồn lực của mình để cứu những người mà họ có thể chưa bao giờ gặp.

Sức mạnh của sự thật

Mục tiêu của họ là đưa những tài liệu mà họ làm ra – trong đó tiết lộ về cuộc bức hại ở Trung Quốc và vạch trần tuyên truyền của ĐCSTQ – cho càng nhiều người càng tốt. Ở một đất nước mà chính quyền bạo lực và các phiên xử bỏ túi (án đã được định sẵn) cho phép công an và lính canh ở trại lao động tra tấn tù nhân mà không bị trừng phạt, việc phơi bày sự ngược đãi là một trong số ít những cách tự vệ của nạn nhân.

“Sự thật có tác dụng”, ông Levi Browde, thuộc Trung tâm Thông tin Pháp Luân Đại Pháp nói. “Khi một cảnh sát phát hiện ra những người hàng xóm - và vợ của mình - biết mình đang tra tấn những người vô

Dành cho ai?

Tờ rơi thông tin, các sự kiện, và các hoạt động khác của chúng tôi đều có mục đích để kết thúc một thảm kịch ở Trung Quốc.

Nhưng điều đó cũng là vì bạn, trong thế giới tự do này.

Như mô tả dưới đây, chúng ta đều là nạn nhân. Mỗi người chúng ta đều có thể bị ảnh hưởng bởi cuộc đàn áp. Chúng ta đều có thể bị yêu cầu – dưới hình thức nào đó

- để phản bội lại lương tâm, hoặc các nguyên tắc của chúng ta, để rồi sau này phải hối tiếc.

Mỗi người trong chúng ta đều có phản ứng với những sự kiện ở Trung Quốc - có thể là sự đồng cảm, hành động, hoặc sự thờ ơ.

Chỉ cần dành thời gian đọc bài báo này, tìm hiểu về Pháp Luân Công, và mở rộng mối quan tâm của bạn, ở đó sẽ có hy vọng và cơ hội.

Tất cả chúng ta đều là nạn nhân

Nạn nhân của cuộc bức hại không chỉ là những tù nhân lương tâm Pháp Luân Công. Người dân ở mọi tầng lớp xã hội cũng đã trở thành nạn nhân của nó một cách vô thức.

TẠI TRUNG QUỐC

Người chống chịu sức ép từ đơn vị công tác nên đã đánh vợ của mình, khi bị các cán bộ Đảng dọa đuổi việc nếu vợ anh vẫn tiếp tục tập Pháp Luân Công.

Người công an buộc phải tra tấn các học viên Pháp Luân Công, khiến họ từ bỏ tín ngưỡng của mình, nếu không chính bản thân anh sẽ mất cơ hội thăng tiến hay bị giáng chức vì không hoàn thành chỉ tiêu.

Người sinh viên tố cáo bạn học với lãnh đạo trường vì tin vào tuyên truyền về Pháp Luân Công và nghĩ rằng đó là một môn phái tà ác và nguy hiểm.

TRÊN THẾ GIỚI

Người phóng viên phản bội đạo đức liêm chính của nghề báo và độc giả mà lựa chọn không đưa tin về việc ngược đãi đối với học viên Pháp Luân Công vì sợ mất chứng chỉ hành nghề ở Trung Quốc.

Người thị trưởng không làm tròn bổn phận công dân khi từ chối tiếp xúc với cử tri là học viên Pháp Luân Công vì sợ sẽ làm các chính khách Trung Quốc nổi giận và gây hại cho việc đầu tư của Trung Quốc vào thành phố mình.

Người thương nhân phản bội lương tâm mà nhượng bộ trước yêu cầu từ chối học viên Pháp Luân Công của các đối tác Trung Quốc, với hy vọng được ưu ái và có thêm cơ hội kinh doanh.

tội, anh ta có thể sẽ suy nghĩ lại trước khi tiếp tục thực hiện việc đó.”

Các học viên khác gọi điện trực tiếp cho những người tra tấn. Một mạng lưới những người trên khắp Trung Quốc và ở nước ngoài sẽ gọi đến những kẻ bức hại, nói với họ rằng thế giới đã biết những tội ác của họ và cố gắng thuyết phục họ dừng lại.

Các cuộc gọi thường bắt đầu trong vòng vài giờ sau khi thông tin được đăng trực tuyến. Và kết quả nhận được đáng khích lệ hơn người ta nghĩ. Một số thủ phạm đã xin lỗi. Những người khác cầu xin sự tha thứ, hứa sẽ chấm dứt, nếu tên của họ có thể được gỡ bỏ khỏi bản phơi bày sự việc.

Đôi khi những người bình thường nhất cũng làm nên những điều vĩ đại.

Nỗ lực không có khoảng cách

Sự tham gia của những người như Robert trong nỗ lực chấm dứt cuộc đàn áp Pháp Luân Công, dù cách xa cuộc bức hại nửa vòng Trái Đất, cũng đáng ghi nhận như nhau.

Bên ngoài Trung Quốc, các học viên Pháp Luân Công đã sản xuất các phim tài liệu, thiết kế phần

mềm chống kiểm duyệt Internet, khởi kiện những thủ phạm chính, và nhiều hoạt động khác.

Mục đích của họ là gì? Nó xuất phát từ một trọng tâm của việc tu luyện Pháp Luân Công, đó là khái niệm về lòng từ bi.

“Trong tu luyện Pháp Luân Công, chúng tôi học cách nghĩ đến người khác trước, và mở rộng lòng từ bi. Điều đó có nghĩa là sự đau khổ của người khác cũng là của chúng tôi, và vì vậy chúng tôi không thể đứng yên mà không làm gì,” Robert nói.

Mặc dù Robert không gọi điện thoại tới các trại lao động ở Trung Quốc, anh đang giúp đỡ để loại bỏ chúng.

“Tôi sẽ không bao giờ quên lần đầu tiên gặp một học viên Trung Quốc, người đã được trả tự do từ một trại lao động sau khi chúng tôi viết thư giúp cho trường hợp của ông ấy,” Robert nhớ lại.

“Ông đã khóc khi miêu tả lại giây phút mà ông biết rằng rất nhiều người bên ngoài đang ủng hộ ông.”

Theo tinh thần đó mà tờ báo này được sản xuất. Chúng tôi mời các bạn chia sẻ nó với những người mà bạn biết, và mang lại hy vọng cho những người Trung Quốc.

Bạn có thể giúp bằng cách

- Gửi bài báo này cho người bạn biết.
- Kể cho năm người về những gì bạn đọc ở đây.
- Kêu gọi chính phủ điều tra việc mở cướp tạng ở Trung Quốc.
- Mời một chuyên gia để đến và nói chuyện. Email phản hồi gửi về lienlac@minhhue.net
- Xem thông tin trên trang vn.minghui.org để cập nhật thông tin

MINH HUỆ

ĐA NGỮ 明慧

Pháp Luân Công có gì đặc biệt?

Câu chuyện bên trong

Đó là một câu chuyện khó tin, pha trộn giữa sự đẹp đẽ, bạo ngược, và hy vọng. Nó có ảnh hưởng đến con người ở khắp mọi nơi.

Bạn sẽ muốn biết về nó. Nó là một quá trình lịch sử đã kéo dài 20 năm.

Câu chuyện về Pháp Luân Công bắt đầu khi môn tập lần đầu tiên được giới thiệu ra công chúng vào tháng 05 năm 1992.

Hãy đọc những bài viết bên trong và khám phá câu chuyện phi thường này. Bạn sẽ không phí công vô ích.

Minh Huệ là gì?

Minh Huệ là một tổ chức hoàn toàn tự nguyện, quản lý hoạt động của minghui.org - một trang web chuyên thông tin về cộng đồng Pháp Luân Công trên toàn thế giới. Minh Huệ tập trung vào những thông tin từ Trung Quốc. Trong hơn một thập kỷ, mỗi ngày, các biên tập viên Minh

Huệ đều nhận được một loạt những thông tin từ khắp mọi miền của Trung Quốc - nhiều hơn bất kỳ một tổ chức nào khác trên thế giới. Minh Huệ cung cấp thông tin trực diện và nóng hổi về cuộc sống của những học viên Pháp Luân Công từ Trung Quốc và trên toàn thế giới.

Minh Huệ còn có vai trò là kênh thông tin để các học viên Pháp Luân Công trên toàn thế giới chia sẻ nhìn nhận và ý kiến, vạch trần cuộc bức hại ở Trung Quốc, và bình luận về sự phát triển của nó. Đây là trang thông tin chính của các học viên Pháp Luân Công. Những quan chức

chính quyền Trung Quốc cũng theo dõi sát trang web này.

Trong những năm gần đây, Minh Huệ đã cho ra mắt các phiên bản trang web bằng nhiều thứ tiếng khác nhau, bao gồm Tiếng Anh, Pháp, Tây Ban Nha, Nga, và nhiều ngôn ngữ khác.

Minh Huệ cũng đã cho ra mắt một vài trang web phụ, với những nội dung chuyên biệt, ví dụ như phát thanh radio, thư viện ảnh, tờ rơi, và báo chí, v.v.

Phiên bản Tiếng Việt của trang web Minh Huệ có địa chỉ là vn.minghui.org